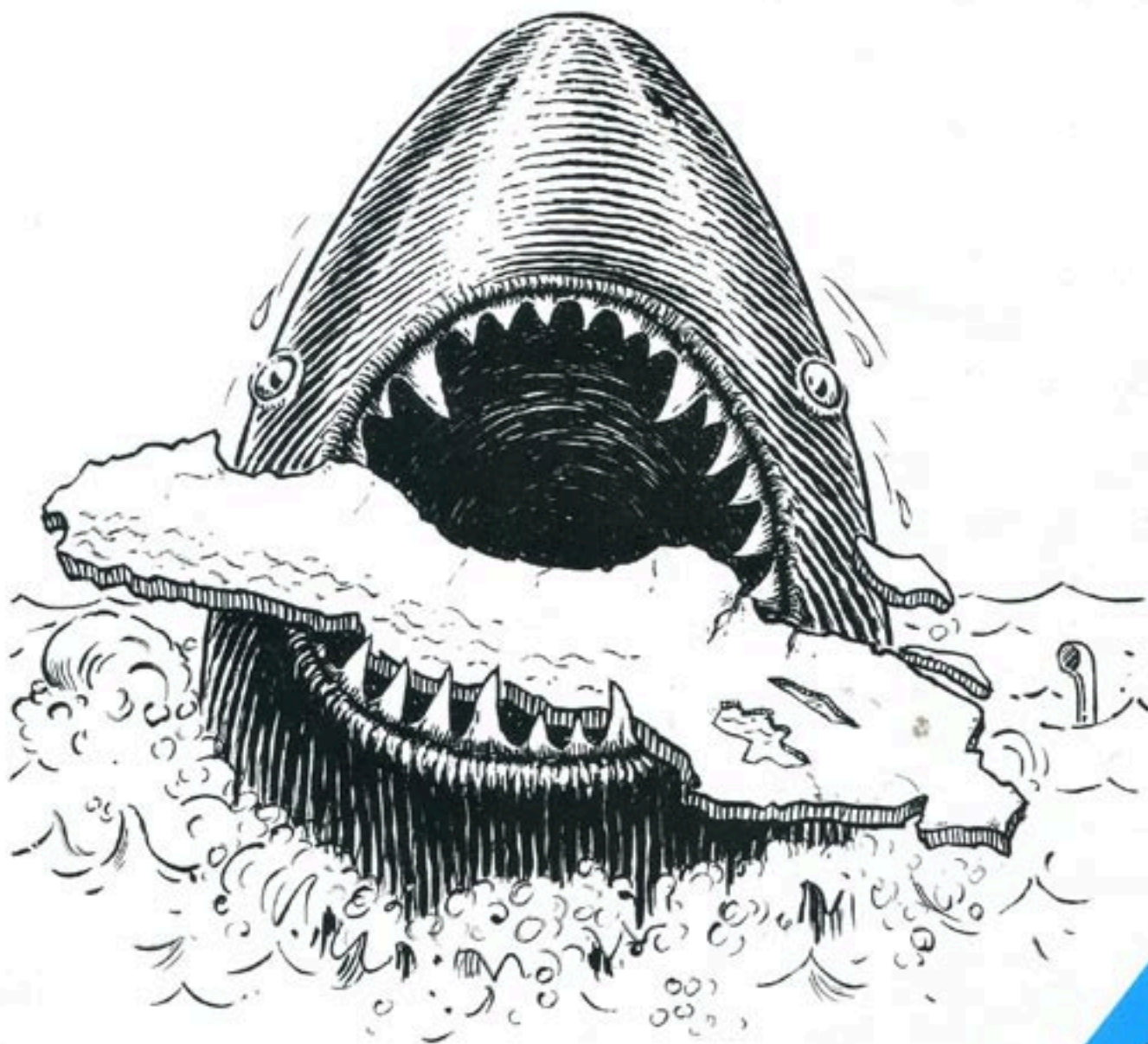

CONTRA

nr 2 1987 årg 13 10:-

**Hur staten lurar oss på
klädpengarna**

Sovjetisk knarkhandel

Elektronisk krigföring

FRIHETENS RÖST

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger per år
ISSN 0347-6472

Ansvarig utgivare

Anders Fjällström

Adress

Box 6082, 102 32 Stockholm.
Telefon 08-54 95 52 (även 08-751 56 26)

Prenumeration

59 kronor per år. Inbetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 261-2638.

Finland: 45 mark per år. Finländskt postgiro 1125 829.

Norge: 65 norska kronor per år. Norskt postgiro 1 99 82 77.

Danmark: 75 danska kronor per år. Dansk postgiro 1 69 06 98.

Medarbetare

Ordförande: Göza Mölnär

Expedition: Anders Fjällström

Redaktion: Claes Almgren, Christer Arkefors, Carl G. Holm, Filip Lundberg och Benny Rung.

Ovriga medarbetare: Arne Andersson, Dennis Brinkeback, Dietmar Kröhnert, Bertil Lindblom, Alf Norbäck, Arne Sundström, Roger Söderqvist och Astrid Wikmark samt Allan C. Brownfeld, Washington, Joachim Bamrud, Oslo och Rune Westin, Canberra.

Länskontakter

Blekinge: Magnus Bergstrand 0455-114 45

Bohuslän: Karl Gustaf Kleen 0523-315 10

Gotland: Alf Norbäck 0498-102 06

Gävleborg: Grethe Blomgren 026-27 31 23

Göteborg: Arne Andersson 031-55 43 14

Halland: Helena Norrgren 035-502 00

Jämtland: Lennart Sundstam 0642-100 49

Jönköping: David Stavenheim 036-18 68 62

Kalmar: Jan Hedberg 0485-385 64

Kopparberg: Allan Lennartsson 0226-108 16

Kristianstad: Ola Axelsson 0451-802 65

Kronoberg: Bengt Sjöberg 0372-147 21

Malmöhus: Mats Gunnarsson 0418-229 43

D:o Dietmar Kröhnert 040-97 33 51

Norrbottnen: Elisabeth Olsson 0970-340 85

Skaraborg: Frank Wurm 0500-335 44

Stockholm: Claes Henriksson 08-761 28 36

Södermanland: Tibor Somogyi 0152-152 62

Uppsala: Hermann Schulze 018-35 81 28

Värmland: Jan Collander 0570-660 86

Västernorrland: Herbert Forsström 060-93022

D:o Stanley Skoglund 060-12 96 94

Västmanland: Michael Berg 021-11 30 73

Älvsborg: Evald Olsson 0531-112 65

Örebro: Karl-Edvard Hellkvist 0581-132 22

Östergötland: Carl G. Holm 013-16 16 46

Danmark: Peter Hartvig 01-10 88 72

Finland: Leo Meller 90-363 34 53

Ej signerat material har sammanställts av redaktionen. Copyright Stiftelsen Contra. Eftertryck endast efter överenskommelse.
Presslagd 1987-02-10

Vänersborgs Offset AB, Vänersborg 1987

CONTRA-NYTT

Tekniska problem!

Det här numret av Contra är försenat. Vi beklagar förseningen, som beror på att Contras numer något ålderstigna sättmaskin havererade. Maskinen har tjänstgjort i huvudsak problemfritt i tio års tid och medverkat till många tidningsutgåvor och böcker. Men nu börjar åldern ta ut sin rätt. Vi är därför osäkra på hur pålitlig maskinen kommer att vara i framtiden, något som riskerar att påverka utgivningen framöver. Vi undersöker för närvarande alternativa produktionsmöjligheter, men allt är i slutänden en kostnadsfråga. En förutsättning för att Contra skall kunna fortsätta som tidskrift är att kostnaderna hålls nere och då har vi t ex inte råd att anlita utomstående sätteri. Vi måste även i fortsättningen klara huvuddelen av arbetet själva, med ideell arbetskraft. Det är dock troligt att vi inom en inte alltför avlägsen framtid måste skaffa ny teknisk utrustning. Det finns nu helt nya möjligheter på marknaden med bl a persondatorer och laserskrivare. En sådan utrustning kostar visserligen bara en tredjedel av en ny sättmaskin, men den kostar ändå nästan lika mycket som Contras prenumerationsintäkter under ett år. Den som vill hjälpa till att garantera Contras produktion framöver kan ge ett extra bidrag till Contra denna gång.

Ny Contra-bok!

På annan plats i detta nummer presenteras Lars Thirlunds bok *Scenario 2022*. Det är en allegori som nu kommer på Contra förlag. Det går bra att rekvidrera boken från Contra för 74:-.

Ny Contra-affisch

Omslaget till detta nummer av Contra pryds av affischen "Hajar du?". Den användes bl a som annons i Expressen i slutet av förra året. Nu kan Du gratis rekvidrera en haj-affisch för att sätta upp på anslagstavlan i kvarteret, skolan, på föreningen eller var det nu passar!

Reflexbricka

Än är ljuset inte tillbaka! Du behöver synas på vägen! Contra har tagit fram en reflexbricka med texten *Contra-läsare reflekterar*. Den kan rekvidreras från Contra för 15:-. En god investering för den som vill uppleva våren...

CONTRA- läsare REFLEKTERAR

Frihet får kritik av PO

SSU:s tidning Frihet innehöll förra året två gemena och lögnaktiga angrepp mot Contra. Bl a påstods att Contra skulle ha kontakt med nationalsocialister (!!!) i Sveriges Nationella Förbund och att Contra skulle stödja apartheid. Vi har erbjudit Mats Erikson, Frihets redaktör, utrymme i Contra för att publicera alla belägg han kan uppbirga för sina skamliga påståenden. Han har — av tvingande nödvändighet — avstått från att komma med något till sitt försvar. För något sådant finns inte.

Frihet har också anmälts till Allmänhetens Pressombudsman som i ett mycket kritiskt utlåtande vidarebefordrat ärendet till Pressens Opinionsnämnd, som ännu inte tagit ställning i frågan.

Det kan tilläggas att angrepp av samma slag som de mot Contra i samma nummer av Frihet riktades mot bl a Friheten i Sverige, Medborgarrättsrörelsen och Försvarsfrämjandet.

Så lurar staten den som vill ha kläder på kroppen

Varje år tvingas svenska folket betala 2 miljarder kronor extra för sina kläder. För att "skydda svensk tekoindustri". Som inte räddar ett enda jobb på grund av de hårda importrestriktionerna. Men restriktionerna sänker svenska folkets klädstandard och kostar 10 000 jobb!

Internationell handel är grunden till vårt välstånd. Sverige har rika skogstillgångar och kan av den anledningen tillverka papper och pappmassa på konkurrenskraftiga villkor. Vi har låga löner för bilarbetare och kan därför exportera bilar i stora mängder. Vi har låga löner för kvalificerade tekniker och kan därför exportera tekniskt avancerade produkter.

Däremot har vi ett bister klimat och måste importera bananer, apelsiner m m. Vi har också höga löner för bl a textilarbetare, vilket gör att vi importerar en stor del av våra kläder, eftersom de är billigare att köpa utomlands.

Genom att vi exporterar det vi kan göra billigt och importerar det vi bara kan tillverka dyrt ökar vårt välstånd. Och inte bara vårt välstånd, utan också våra handelspartners välstånd.

Det finns dock en del branscher där myndigheternas regleringar gör sitt bästa för att stoppa det för alla fördelaktiga handelsutbytet. I första hand gäller det livsmedelssektorn. Men det gäller också textilhandeln.

Hårt mot u-länderna

En kvalificerad ekenom som arbetar vid OECD, Ebba Dohlman, har granskat de svenska importreglerna för textilprodukter och kommit fram till att de kostar svenska konsumenterna flera miljarder årligen. Utan att egentligen ge några som helst fördelar.

Sverige är med i EFTA och har dessutom frihandelsavtal med EG. Det innebär att importen från så gott som alla demokratiska länder i Europa är fri. Och vi kan inte, även om vi skulle vilja, införa några begränsningar. Sverige har också anslutit sig till GATT, som är en organisation som ställer upp vissa regler för den internationella

handeln. De reglerna är i princip inriktade på att främja handeln. Men just på textilområdet finns något som heter multifiberavtalet, som begränsar GATTs regler. Multifiberavtalet är speciellt utformat för att klämma åt de u-länder som försöker bygga upp sin industri genom att börja med textilindustrin, den väg som industrialiseringen gått i alla länder, inklusive England, Tyskland och Sverige.

De regler som finns i multifiberavtalet har gjort det möjligt för Sverige att påtvinga u-länderna ömsesidiga överenskommelser om att begränsa importen av vissa textil-

varor. Det har man gjort genom att sluta avtal om begränsningar av antalet artiklar av en viss produkt som får säljas i Sverige. Så fort ett nytt u-land börjar dyka upp på marknaden rycker svenska regeringen ut för att stoppa dess spirande industri. Så var det t ex häromåret när man slog till mot indiska skjortor.

Alla förlorar

De restriktioner som införts har inneburit problem för de berörda u-länderna. Men de innebär ingen lösning på Sveriges problem med sjunkande produktion av textilvaror. Vad som händer är att importen från ej kontrollerade länder i Europa ökar, vilket för svenska konsumenter innebär dyrare varor. Och för svenska textilproducenter och textilarbetare innebär det inget alls.

Svenska producenter svarar idag bara för mellan 10 och 15 procent av de kläder vi köper. Resten är importerat. Två tredjedelar av importen kommer från Europa, bara en tredjedel från u-länderna. Och det är med de europeiska företagen som de få

Importrestriktionerna för kläder drabbar särskilt barnfamiljerna. Eftersom de avtal som Sverige sluter med olika u-länder begränsar antalet plagg — inte värdet — avstår u-länderna från att sälja billiga barnkläder och satsar istället på kläder för vuxna. Barnen får istället hålla tillgodo med dyrare kläder importerade från Europa. Merkostnaden kan röra sig om tusentals kronor per familj och år.

kvarvarande svenska teko-företagen konkurrerar, inte med u-länderna.

Restriktionerna för u-länderna är utformade så att antalet plagg är begränsat. Det innebär för u-länderna att de försöker sälja dyrare plagg, vilket de också lyckas med. Den indiska regeringen sätter t o m upp minimipriser för olika varor, priser som varierar med tanke på vilken exportpolitik som förs. Restriktionerna har varit så hårda att det idag t ex är dyrare att importera tröjor från Hongkong än från Finland. Från Hongkong kommer bara de finaste och dyraste kvaliteterna, eftersom antalsbegränsningen är sådan att det inte är intressant för företagen i Hongkong att sälja sina billigare och enklare varianter. Istället importeras tröjor från Finland, Portugal m fl länder, tröjor som är billigare än tröjorna från Hongkong, men också sämre. Medan de verkligen billiga tröjorna, som också tillverkas i Hongkong, skickas till andra länder.

28% för dyrt!

Sverige har en hög import av textilvaror per invånare. Men vi köper också ovanligt mycket kläder. Anledningen till det kan envar som har en utombustermometer inse. Eftersom Sverige är ett ganska litet land köper vi ovanligt mycket från utlandet. Men om vi ser på fördelningen av inköpen från olika typer av länder kan vi konstatera att länder som USA, Japan, Kanada och hela EEC har större andel u-landsimport i sin import än Sverige. Det är resultatet av våra mot u-länderna särskilt riktade restriktioner.

Det är marknaden som avgör var priserna skall hamna. Och marknadspriserna ansluter sig snabbt till produktionskostnaderna. Men bara om det råder konkurrens. När det nu finns exportbegränsningar från de länder som har lägst produktionskostnader innebär det att svenska importörer (och därmed konsumenterna) tvingas betala mer. Det uppstår i exportländerna en marknad för exporttillstånd till Sverige. Och det är pengar som hamnar helt i fickorna på byråkrater och fabrikanter med kontakter i u-länderna. Pengar som betalas av de svenska konsumenterna.

Effekten på priserna av de här kvoterna har uppskattats till 14 procent, vilket är lika mycket som tullen på textilimporten. Svenska konsumenter tvingas alltså betala 28% för mycket för sina kläder.

För lite för pengarna

Men är det nu någon som har glädje av de här överpriserna? Möjligen en del tvivelaktiga mäklare i de berörda u-länderna, men förvisso inte svenska konsumenter och svenska teko-arbetare.

Uppskattningarna av merkostnaderna på den svenska marknaden för en blus från Hongkong ligger på cirka 25 kronor, för en

Påståendet att importrestriktionerna har beredskapsskäl har inte det minsta fog för sig. Genomsnittssvensken har kläder som räcker för tre år i garderoben. Och därtill finns omkring en miljon privata symaskiner och flera miljoner sömnadskunniga i landet. Vi kommer att svälta ihjäl fem år innan kläderna tar slut, om Sverige skulle bli avspärrat.

T-shirt på cirka 15 kronor och för ett par lakan på över 100 kronor. Sammanlagt har ekonomen Carl Hamilton uppskattat merkostnaderna för svenska konsumenter till 2 miljarder kronor per år.

Den här merkostnaden visar sig vid en närmare analys vara en belastning också för svensk tekoindustri. Om priserna på teko-varorna sänktes i motsvarande mån skulle nämligen volymen, antalet plagg, gå upp. De svenska teko-tillverkarna konkurrerar inte alls med lågprisimporten och skulle i den andan inte förlora försäljning av ett enda plagg. Men om priserna på lågpristextilier sjönk skulle försäljningen av textilier totalt öka — och det skulle komma även de svenska tillverkarna till del. Plus att det skulle ge ett rejält tillskott i detaljhandelsledet.

Kostar 10 500 jobb

Om både importregleringarna och tullarna försvann skulle priserna på kläder sjunka med i genomsnitt 17 procent. Vilket skulle öka försäljningen med mer än 17 procent.

Kalkyler som gjorts av nationalekonomen Carl Hamilton visar att det skulle öka sysselsättningen i Sverige med mellan 2 800 och 10 500 jobb, huvudsakligen i detaljhandeln.

Vadför driver nu någon över huvud taget linjen om importrestriktioner? Textilarbetarna tror att det är ett sätt att upprätthålla de efter internationell nivå osedvanligt höga lönerna. Och teko-fabrikanterna ser det som ett skydd mot importkonkurrens. Men bägge har fel. Lågprisimporten konkurrerar inte alls med svensk produktion. Och det skydd som har funnits har lett till att svenska producenter i flertalet fall ligger hopplöst efter. Atminstone enligt den intervjustudie som Ebba Dohlman gjort bland importörer, grossister och detaljister.

Den svenska nedgången för tekoindustrin är också unik. Mellan 1975 och 1983 gick den svenska produktionsvolymen på tekoområdet ner med 59%. I Danmark ökade volymen med 1%, i Finland med 8% och i Schweiz med 6%. Särskilt Schweiz är värt att notera. Där har man inga som helst restriktioner för teko-importen.

ETT OTYGLAT ÅNGESTSKRI

I fem år har Ingvar Persson, Kvidinge, Åstorps kommun, utanför Helsingborg, kämpat förgäves för rätten att utöva sin lagstadgade umgängesrätt med dottern. Han har vårdnaden om parets son.

En representant för De Rättslösas Förening har frågat modern, byråkraterna i flickans hemkommun, Finspång, och Åstorp, vad fel det är på fadern eftersom han i praktiken nekats umgängesrätt med flickan. Ingen kan peka på något fel. Det torde också vara svårt eftersom han har vårdnaden om parets gemensamma son.

Men Ingvars envisa kamp ledde till att byråkraterna beordrade honom att söka behandling på mentalklinik i Ängelholm. Där vägrades han behandling. Läkaren förstod genast att felet låg på annat håll.

Hans femåriga kamp för rätten att utöva sin i tingsrätten fastslagna umgängesrätt har lett till att han inte längre orkar hålla igång ett arbete.

Han kan inte längre hålla nöden utanför dörren.

När det var cirka 800 dagar sedan Leila Miller skildes från sin dotter i Öst så engagerade sig hela svenska pressen och hela folket i hennes kamp. Snart återförenades modern med dottern Kaisa.

För Ingvars del är det dubbel tid mot Leila Miller.

Sedan en tid tillbaka syns Ingvar en gång i veckan på Storgatan i Åstorp. Han står där tillsammans med en kompis i De Rättslösas Förening och skriker ut sin ångest och nöd. De har lånat högtalarbil av De Rättslösa.

Efter tre gånger nådde skriken i högtalaren så långt in bakom trumhinnorna på socialchefen Arne Abrahamsson att han den 12 december förra året skrev ett brev till Persson. Ingvar skulle själv kontakta flickans hemkommun och förklara varför han gör framställning om deras medverkan för att uppfylla domstolens beslut i umgängesfrågan. Sociallagen ger ett otvetydigt besked om att kommun (i det här fallet, Åstorps kommun) har skyldighet att hjälpa till. Likaså säger Socialstyrelsens anvisningar klart att hemkommunen har skyldighet att biträda när individen inte själv klarar problemen.

Ingvar fortsätter en gång i veckan tillsammans med kompiserna från De Rättslösa att skrika ut sin nöd. Han kommer att berätta att Sverige i två fall köpt sig fri från fallande domar i Strasbourg rörande samhällets felbehandling av barn. Det gäller fallen Widén och Aminoff.

Den här skriften inlämnas och datum-

Ingvar Persson under en frihetsmanifestation i Eslöv.

stämplas på Åstorps kommun, samtidigt som kommunen uppmanas att yttra sig inom tio dagar utifall att Persson och föreningen går ut med felaktiga upplysningar. Ett eventuellt svar från kommunen kommer att kommenteras av De Rättslösa.

Ingvar säger:

—Vi fortsätter! Kanske vi till slut med högtalarbilens hjälp kan få information bakom trumhinnorna på kommunalrådet Arne Löyskål och socialchefen Arne Abrahamsson att kommunen faktiskt är skyldig att aktivt hjälpa till att lösa problemen.

Per-Olof Nilsson

Armén klarar sig

Som motiv för den restriktiva svenska politiken anförs i internationella sammanhang främst försvarspolitiska motiv. Det är ett mycket ihåligt argument vid en närmare granskning. Restriktionerna gäller enbart importen av kläder, medan det är tygerna och textilråvarorna som skulle vara nålsögat vid en eventuell avspärrning. Politiken tycks bygga på att klädimporten skulle stoppas, men att textilimporten skulle fortsätta obehindrat så att konfektionsfabrikerna i landet skulle kunna fortsätta som tidigare med sina importerade tyger. Kvalificerat nonsens alltså. Dessutom har försvaret två miljoner uniformer i lager, vilket räcker till mer än två omgångar var åt den svenska krigsmakten vid full mobilisering (750 000 man). Det finns likaså två miljoner armékängor i lager. Försvaret kommer alltså inte att drabbas av någon brist. Som ett sista halmstrå tillgriper man då klädförsörjningen för allmänheten. De flesta har tillräckligt med kläder redan idag i sin garderob för att klara tre års avspärrning. Blir det

krig i vår omvärld är det naturligt att anspråken på moderiktighet sjunker, samtidigt som man är beredd att slita längre på kläderna. Dessutom finns det en miljon privata symaskiner i landet. Det finns alltså utmärkta möjligheter att sy nya kläder när garderobernas innehåll börjar ta slut. Mot den bakgrunden kan det uppskattas att vi utan vidare skulle klara en avspärrning på fem år utan att behöva gå nakna.

Så väl förspänt är det inte på några andra områden. Försörjningen med en rad strategiska varor som livsmedel, elektronik, läkemedel och olja är upplagd för att klara ett års avspärrning.

Svenska företag hänger inte med

Hälften av de resurser som avsätts till Överstyrelsen för Civil Beredskap (det ekonomiska försvaret) går till tekosektorn. Envar inser att det är en helt orimlig proportion.

Trots de stora summor som satsas klarar sig inte de svenska fabrikanterna. Jackor tillverkas nästan inte alls i Sverige längre. Blusar och kjolar tillverkas bara till 4% i

Sverige. Och man kan gå vidare på område efter område. Samtidigt som det går att konstatera att nedgången i den inhemska produktionen inte har med ökad import från u-länderna att göra. Nästan hela nedgången förklaras av att de svenska tillverkarna tillverkar samma produkter som de gjorde på 1960-talet, trots att efterfrågan har förändrats. Butikerna har tvingats vända sig utomlands för att det inte finns några svenska tillverkare!

Svenska teko-fabrikanter är bra på kostymer, dräkter och prydliga skjortor för finbruk. Men allt färre har kostym på sig. Och det finns inga svenska tillverkare som erbjuder tröjor, lediga skjortor eller lediga kjolar. Därför är svenska varor inget alternativ för de importörer som nu hindras att köpa där de vill på grund av importrestriktionerna. Ebba Dohlman har frågat varifrån företagen skulle köpa om u-landsimporten ströps helt. Inget av 37 tillfrågade företag skulle vända sig till Sverige. Det skulle bli andra europeiska länder istället. I många fall gick det över huvud taget inte att få fram varor av liknande slag i Sverige.

Carl G. Holm

Sovjets knarkintressen

Sovjet driver medvetet knarkaffärer för att underminera det västerländska samhället. Viktiga strategiska beslut fattades 1962 och 1967. Senare avhoppare var med...

Det finns en utvecklad sovjetisk strategi för att sprida narkotika. Det är inte bara fråga om ett sätt att tjäna pengar, utan ett viktigt inslag i den politiska krigföringen.

Jämfört med den amerikanska och sicilianska maffian är visserligen Sovjets narkotikahandling blygsam. Men den existerar och den är planmässig. Här skall vi redovisa några inslag i Sovjets knarkhandling:

— Under Korea-kriget använde sig de kinesiska styrkorna för första gången av narkotika för att försvaga fienden (FN-soldaterna).

— Sedan Sojet konstaterat att det nya vapnet var framgångsrikt beslöt man att använda det vid fler tillfällen.

— Beslut i frågan fattades först av Krusjtjev 1962, beslutet bekräftades av den nye makt-havaren Brezjnev 1967.

— 1962 fick Kuba en viktig roll i strategin, en uppgift som 1967 flyttades över till Bulgarien.

Avhoppad general med

Sovjet började använda sig av narkotika 1960. 1962 sammankallade Krusjtjev ett möte i Moskva med deltagande av höga representanter för länderna i Warszawa-pakten. En av deltagarna var general Jan Sejna, som senare hoppade av till Väst. Krusjtjev lade fram en strategisk plan där alla satellitstaternas underrättelsetjänster fick sig uppgifter tilldelade, under KGB:s ledning.

Tidpunkten var mogen, menade Krusjtjev, att använda sig av narkotika för att förlama den kapitalistiska världen. Det fanns en rad fördelar med narkotika, menade Krusjtjev. Handeln gav valuta som direkt kunde finansiera verksamheten. De amerikanska trupperna var öppna för påverkan — den "männliga faktorn" var en svaghet. Narkotika var också ett sätt att angripa den traditionella arbetsmoralen ("den protestantiska etiken"). Krusjtjev menade att på lång sikt skulle ett samhälle som var underminerat av narkotikamissbruk öppna sig för kaos och sammanbrott.

Kuba knarkcentrum

Den kinesiska användningen av narkotika i Korea granskades i intimt samarbete mellan nordkoreaner och tjecker. Man genomförde obduktioner på stupade fiendsoldater för att få en uppfattning om dödsorsaken. Resultatet blev överraskande. 22% av soldaterna hade avlidit av hjärtproblem. Det togs som belegg för att narkotikakampanjen gett resultat. De intressanta resultaten gjorde att Sovjet 1956 satte igång med ett stort forskningsprojekt om narkotika. Det var sovjetiska försvarsrådet, ett mycket viktigt organ där partiets generalsekreterare brukar vara ordförande, som fattade beslutet. Under fyra år studerades medel, metoder, teknik. Sedan var man beredd att gå till aktion. Sommaren 1960 reste Fidel Castros yngre bror Raúl till Prag. Han vädjade om militärt stöd. Något som Sovjet sagt till om att tjeckerna skulle ge. Men tjeckerna tog också upp narkotikafrågan. Jan Sejna var med den här gången också.

En nyorganiserad kubansk grupp skulle ta på sig ansvaret för att infiltrera USA och Latinamerika. Man skulle producera och tillverka narkotika.

Kubanerna fick i uppdrag att infiltrera latinamerikanska kretsar. Det gällde framförallt att avslöja korrumperade poliser och tulltjänstemän. Ansvaret för kontakterna med den kubanska underrättelsetjänsten DG1 överfördes från tjeckiska STB till sovjetiska KGB i samband med invasionen av Tjeckoslovakien 1968.

1963 skickade Krusjtjev ut generalen Nikolaj Savinkin för att besöka samtliga satellitländer, inklusive Kuba. Han hade i uppdrag att samordna narkotikaoperationerna. Fem år senare befordrades Savinkin till chef för Centralkommitténs administrationsavdelning. Den posten har han fortfarande kvar.

På Savinkins program stod urval av banker för transaktionerna, utveckling av nya droger och inrättandet av speciella avdelningar för narkotika vid satellitstaternas underrättelsetjänster.

Ny avhoppare berättar

När premiärminister Chou En-lai 1965 besökte Kairo sköt han inför Nasser om hur man satt de amerikanska styrkorna i Vietnam på opium och heroin. Samtalen har återgetts i chefredaktör Mohammed Heikals bok *The Cairo Documents*.

När Jan Sejna hoppade av till Väst togs hans uppgifter med viss skepsis. Men ytterligare en viktig avhoppare, bulgaren Stefan Sverdlev, gav nya belägg för Sejnans påståenden. Sverdlev tog sig över gränsen mellan Bulgarien och Grekland över floden Bistritsa. Han lyckades den vägen ta med sig 500 hemliga dokument från bulgariska KDS.

Sverdlev bekräftade Sejnans uppgifter och arbetade åtta år åt den grekiska säkerhetstjänsten, men fick sparken när socialisten Andreas Papandreou tog över makten. Men dokumenten finns kvar. Det är särskilt ett dokument som är viktigt, ett referat av ett möte mellan Warszawa-paktsländerna 1967. Mötet ägde rum i Moskva och beslutet att påskynda åtgärderna mot Väst.

1967 beslöt att Bulgarien skulle ta över Kubas tidigare uppgifter. Sverdlev blev djupt involverad i det arbetet. Ett bulgariskt program utvecklades och Sverdlev har med sig grunddokumentet som rör det programmet, daterat den 16 juli 1970.

Grunden i den bulgariska verksamheten är exportorganisationen Kintex. Den organisationen kontrolleras av generalöverste Gregor Tjopov, biträdande inrikesminister och chef för KDS. Chefen för Kintex, Radoslav Todorov, är suppleant i bulgariska kommunistpartiets centralkommitté. Under Todorovs ledning styrs verksamheten av en man vid namn Terziev. Han har engagerat ett tjugotal brottslingar som getts tillstånd att vistas i Bulgarien. Flera av Terzievs medarbetare utpekades av mannen som sköt påven, Mehmet Ali Agca.

Röda brigaden

1983 hade tre italienska domare gjort av varandra oberoende undersökningar. De samlade sina resultat till den process som drivs i Palermo mot vapen- och narkotikasmuggling. Det finns kontakter både med bulgarerna och de röda brigaderna i Italien.

Colombia-Kuba-Miami

Den 25 februari 1983 dömde en domstol i Miami flera smugglare. Flertalet var colombianer. Ligaledaren Jaime Guillot Lara dömdes i sin frånvaro. Han var under 35 år, mångmiljonär och ägare till en rad fastigheter. Förutom ett herrgårdsliknande hus i Miami ägde han 2 000 villor och stugor! När han skulle arresteras av den mexikanska polisen uppstod ett kort tumult och Guillot dog.

Den som avslöjade Guillot hette Johnny Crump, som trots sitt engelsklingande namn

En stor del av knarksmugglingen till USA går via Kuba, med de kubanska myndigheterna aktivt inblandade. Här slår den amerikanska kustbevakningen till mot knarksmugglare utanför Floridas kust.

är colombian. Han är advokat och lärde känna Guillot och hans smugglarliga. Crump presenterade Guillot för en av sina vänner i Bogotá, den kubanske ambassadören Fernando Ravelo Renedo. Crump skuggades av den amerikanska narkotikapolisen, greps och beslöt sig för att samarbeta med polisen.

Genom ambassadörens förmedling reste Guillot till Havanna, där han fick träffa René Rodríguez Cruz, chef för ett kubansk institut för vänskap med utlandet (ICAP). Rodríguez är personlig vän med Fidel Castro. Guillots besök på Kuba ägde rum 1979. Resultatet blev en överenskommelse om att det tiotal småbåtar som användes i smugglingsoperationerna skulle få hjälp av Kuba. I utbyte skickade smugglarna betydande belopp till Kuba, som kubanerna använde för att stödja guerillarörelsen M-19 i Colombia.

Crumps påståenden bekräftades i april 1983 av en kubansk flykting, Mario Estebes Gonzalez. Estebes och Crump vittnade inför tre senatsutskott som hade en gemensam sittning i Miami sista april 1983.

Redan dagen därpå, 1 maj 1983, fördömde chefen för Drug Enforcement Agency, Francis M. Mullen, Fidel Castros roll i smuggeloperationerna. Enligt Mullen hade Castro två mål: Att skaffa Kuba inkomster och att försvaga det amerikanska samhället.

Senatsutskotten kom fram till att Guillots verksamhet under 1977-1981 medverkat till att smuggla in mer än en miljon kilo marijuana, 25 miljoner doser metadon och ett femtiotal kilo kokain.

Under rättegången anklagades utöver colombianerna fyra kubaner: före ambassa-

dören i Bogotá, Fernando Ravelo Renedo, Gonzalo Bassols Suarez, tidigare ambassadråd vid ICAP, René Rodríguez Cruz vid ICAP och viceamiral Aldo Santamaria Cuadrado, chef för kubanska marinen och ledamot av partiets centralkommitté. De anklagade utlämnades inte till USA.

Jaime Guillot Lara fick snart en ersättare med koppling till den kubanska regimen, Pablo Escobar Gaviria. Han blev emellertid så jagad av narkotikapolisen i olika amerikanska länder att han måste fly till Kuba. Där garanterar regimen hans säkerhet. Tack vare Castro bor Escobar på den lilla ön Piedra straxt norr om Kuba. Men Escobar kan fortfarande resa en del — framförallt till Nicaragua.

Knarket produceras som råvara i Colombia, transporteras via Panama och raffinerats på Kuba. Den färdiga produkten exporteras sedan till USA, Kanada, Mexiko och Bahamas.

Mexikansk polischef fast

Den 7 maj 1970 arresterades Manuel Suarez i San Antonio i Texas. Manuel Suarez var inte vem som helst, han var f.d. mexikansk rikspolischef.

Han anklagades för att ha smugglat 40 kilo heroin till USA. Hans älskarinna Yolande Yanez, som arbetat som flygvärdinna vid ett mexikanskt bolag, fängslades samtidigt.

Natten efter arresteringen försökte Suarez begå självmord med hjälp av en dolk, men hans sår var inte dödliga. Sedan han fått vård på sjukhus och tillfrisknat beslöt han att tala. Hans avslöjanden var så förbluffande att de amerikanska förhörslidarna inte ville

tro honom. Men hans påståenden bekräftades senare av dokument som hittades i hans bostad i Mexiko.

Suarez köpte heroin och ibland morfin i Öst-Berlin. Han hade engagerats av en mystisk polack som kallade sig Widawski och hade genomfört sin första smuggelresa till Berlin i februari 1968.

Suarez och Widawski träffades vanligen i Belgien. Därifrån åkte de tillsammans till Väst-Berlin för att sedan fortsätta till Öst-Berlin. Någon gång träffades de direkt i Öst-Berlin. Anmärkningsvärt var att Suarez under sex sammanträffanden med Widawski aldrig behövde visa upp något visum och bara en gång behövde visa passet. Den som någon gång besökt Öst-Berlin vet att kontrollen normalt är minutlös. Det kan bara betyda att det fanns medbrottslingar på hög nivå.

Efter en fängelsedom försökte Suarez återigen begå självmord. Den gången lyckades det.

Amazonas källor

För några år sedan beslöt den berömda undervattensforskaren Jacques-Yves Costeau att utforska Amazon-flodens källor. Han gjorde det ombord på *Calypso* tillsammans med sin son Jean-Michel. Jean-Michel fann högt uppströms ett övergivet laboratorium nära byn Tingo Maria i Peru. Ett laboratorium där man omvandlade coca till kokain.

Costeaus expedition filmades och visades för miljoner TV-tittare världen över. Kommentatorn sa: "Denna hemliga produktionscentral var en förpost i den kamp som förs med flygplan och hemliga vapen som man påstår importeras från Kuba".

En av Costeaus medhjälpare frågade en av de inblandade om man inte var bekymrade över kokainets följdverkningar, särskilt i USA. Nej, svarade han, eftersom man allmänt ansåg att det var ett medel för att angripa imperialismen i Sydamerika. Många människor här dör på grund av USAs imperialistiska politik och många där kommer att dö av kokain.

Sovjetiskt fartyg fast

Den 2 juni 1986 beslagtogs den holländska polisen ungefär 200 kilo heroin ombord på ett fartyg i Rotterdams hamn. Man avslöjade inte omgående varifrån lasten kom, den last som värderades till 150 miljoner kronor.

Den 18 augusti medgav polisen att knarket kommit från Afghanistan. Det sovjetiska fartyget var på 4 600 ton och hette *Kapitan Tomson*. Heroinet var gömt i russinpaket. Packningen var gjord i Riga i Lettland. Efter beslaget lät man fartyget fortsätta sin resa. Ingen protest framfördes till de sovjetiska myndigheterna.

Djuren joggar för fred

Lars Thirslund har skrivit – och tecknat – en ny **Contra**-bok. Den heter "Scenario 2022 eller Så skonades världen". Det är en allegori som tar upp bl a fredsrörelsen, men också många andra brännande frågor. Vi återger här ett utdrag ur boken. Det är ett kapitel där djuren joggar för freden... När kapitlet skrevs så hade ännu ingen tänkt tanken att "jogga för freden", men den tanken har numera inte bara tänkts utan också för några månader sedan genomförts i praktiken! Naturligtvis till föga nytta för freden. Men kanske till någon nytta för folkhälsan.

KLB hade den bästa tänkbara expertis med avseende på flockdjurs beteende. Det var grunden till den enastående succé som den nya demonstrationsformen skulle visa sig få.

Parollen var enklast tänkbara: Vi måste göra något! – Låt oss ge oss ut och jogga för freden! – Så joggade alla på.

När den första gruppen satt sig i rörelse följde nästa efter och så nästa. Den stora karusellen snurrade.

Det ena djuret blev hypnotiserat av det andra. Masspsykosen byggdes upp och inom kort var enorma djurmassor på hysteris gräns. Finessen var att medan de joggade tänkte de inte på annat än att de gjorde något – de funderade aldrig på vad det egentligen var fråga om.

Den avgörande striden var ju den som försiggick över deras huvuden, om vad som skulle stå på de plakater de bar. Men den striden hade den sabeltandade tigrern redan vunnit. Till de intetsägande flosklerna om fred och nedrustning lade mullvadarna det oavvisliga kravet att plattsamhället skulle vara det som nedrustade först.

Fredsduvorna i press och TV jublade, djuren joggade, stämningen steg. – I den atmosfär som byggdes upp var det möjligt att ta ytterligare ett steg. Man kunde börja att angripa krigsmakten, avslöja dess hemligheter, häna och misstänkliggöra dess anställda och sabotera dess anläggningar.

Det var något som i pelarsamhället var belagt med dödsstraff; men här riskerade man bara en rispa i huden eller en förlorad stjärtfjäder, som i triumf kunde visas upp i TV.

För KLB var det en enastående framgång. Den enda risken var att många höga potentater vid huvudkontoret skulle skratta sig fördärvade när de såg hur godtrogna anhängarna av plattsystemet var.

Det käcka rovdjuret med högt lyftat vapen för att skydda de fredsälskande.

Det nya massmediet

Bidragande till framgången var den tekniska utvecklingen på masskommunikationsområdet.

TV hade visat sig vara ett idealiskt medium när det gällde att skapa stämningsvägor och manipulera med hjälp av masshysteri.

Den tekniska principen var oerhört enkel:

1. När ett flockdjur såg en stor flock på skärmen kände det en oemotståndlig dragning till att sluta sig till flocken.
2. När ett moderdjur såg ett svältande eller gråtande barn på skärmen kände hon ett oemotståndligt behov att mata och trösta just den stackaren.
3. Beskyddardjuren fylldes vid anblicken av samma bild av hat och avsky mot dem som

var ansvariga för att barnet hamnat i den ömkliga belligenheten.

4. Och när starka beskyddardjur såg stora gorillor släpa iväg med svaga och ynkliga hon-provokatörer, så fick de oavsett omständigheterna en oerhörd lust att ge gorillorna stryk.

5. Förebilder och skrämselfbilder är mycket viktiga när det gäller att likrikta ungdomen.

Därför reserverade man hjältebilden: det käcka rovdjuret med högt lyftat vapen för att skydda representanter för pelarsamhällets "fredsälskande" satellitupprörelser.

Och plattsamhällets egna militärer visades företrädesvis upp som skottavlor för utstuderade spefåglar.

6. Som hemmaidoler presenterades utom fredsloggarna:

rekordjagande sportfenomen

sexiga popmusikanter

och miljontjänande bollekvlibrister

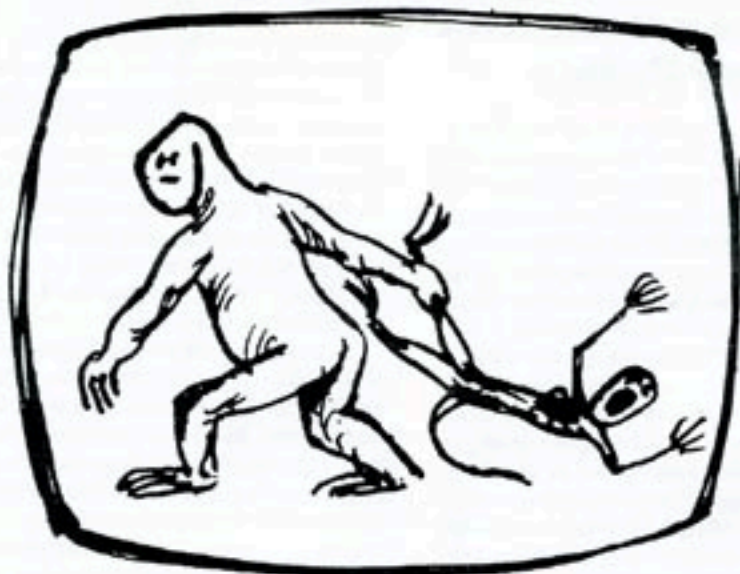

7. "Vad ögat inte ser, det rör inte hjärtat" —
Lika viktigt som det är att sköta om vad djuret får se på är det att se till, vad de inte får se.

Det som visas många gånger tror de flesta är viktigt, och det man visar sällan eller inte alls tror de helt enkelt inte riktigt på.

Plattsamhällets TV-reportrar fanns överallt, utom i pelarsamhället. När en plattkrigare i ett fjärran land löpte amok och gjorde slut på fienden framför en filmkamera var TV-folket lyckligt.

Scenen visades i rutan gång på gång och skapade tillsammans med andra utvalda episoder stämningvägor som utlöste demon-

När starka beskyddardjur såg stora gorillor släpa iväg med svaga och ynkliga hon-provokatorer så fick de oavsätt omständigheterna en oerhörd lust att ge gorillorna stryk.

strationer av ilska och hat.

Samtidigt gjorde Tyrannosaurus och hans lärjungar i pelarsamhället av med 10-20 miljoner av sina egna undersåtar.

Men då det aldrig visades i TV-rutan var det få i plattsamhället som hade fantasi att engagera sig i den saken.

Lars Thirslunds bok kan rekvireras från *Contra* för 74,- plus porto. Leverans sker så snart boken kommer från trycket, vilket kan dröja någon vecka efter utgivningen av detta nummer av *Contra*.

När ett moderdjur såg ett svältande eller gråtande barn på skärmen kände hon ett oemotståndligt behov att mata och trösta just den stackaren.

AKTUELLA BÖCKER AV JÜRI LINA

Kommunisternas heliga krig

(198 sidor) om bl a sovjetiska sluga intriger mot Sverige. 90 kronor.

Sovjet hotar Sverige

(andra utökade upplagan, 111 sidor) avslöjar bl a Kremis krigsplaner, som är riktade mot Sverige, om Spetsnaz verksamhet, 35 kronor.

Postgiro 456 99 88-1, Jüri Lina.

Contra om mordet på Olof Palme

I Contra nr 3 och 5 1986 berörde vi spaningarna efter Olof Palmes mördare. Vi uttryckte oss försiktigt beträffande de utländska medborgare som misstänktes vara inblandade i dådet. Så här i efterhand finns det ingen anledning att hemlighålla att det var det "kurdiska spåret" vi skrev om. Redan när Hans Holmér var övertygad om att den skyldige var en 33-årig svensk som tidigare varit medlem i Europeiska Arbetarepartiet.

Contra har inte 140 man som på heltid kan ägna sig åt analys- och spaningsarbete. Men vi kan förmedla en del av den information som sipprar ut beträffande spaningsarbetet. Vi gjorde det förra året beträffande det kurdiska spåret — som när detta skrivs verkar ha försvagats högst avsevärt.

Men det finns andra arbetshypoteser som granskats men avskrivits av polisens spanings-

ledning. En avskrivning som skett på grunder som inte är klara för Contra. I den utländska pressen har refererats hur man lade locket på beträffande efterforskningarna mot en blandad svensk och utländsk terrorgrupp, där en svensk trotskist, tidigare medlem i SSU, skulle vara en av de misstänkta. Mordet skulle enligt denna utredningslinje ha att göra med en uppgörelse mellan två olika socialistiska fraktioner. Med på ett hörn skulle vara i Sverige organiserad brottslighet med öststatsursprung.

En annan aspekt på Palme-affären, som getts stora rubriker i den internationella pressen, är Olof Palmes nära förbindelser med Emma Rotschild, en 38-årig kvinna med bakgrund i en av Englands mest förmögna familjer. Eftersom Palme och Emma Rotschild stod i så gott som daglig telefonkontakt misstänkte den svenska polisen att mördarna avlyssnat hennes telefon för att få rätt på Palmes rörelser. Men något klargörande förhör med henne har så vitt bekant

inte genomförts.

Emma Rotschild föreslogs av Palme som chef för Stockholms fredsforskningsinstitut, men utnämningen stoppades sedan förslaget väckt häftig kritik. Hon utnämndes istället till sekreterare i Palme-kommissionen och flyttade till Stockholm där hon bodde i en lägenhet på Västerlånggatan bara sju portar från Olof Palmes bostad. Hon är dotter till Victor Rotschild, som under slutet av året figurerade stort i brittiska massmedia som misstänkt för samröre med KGB — han friades från misstankarna så sent som i december 1986. Emma Rotschild har i sin egenskap av sekreterare i Palme-kommissionen alldeles definitivt haft nära kontakter med KGB. De sovjetiska kontakterna med Palme-kommissionen har självklart skett under uppsikt av KGB och företrädesvis av personer som varit direkt engagerade i KGB.

BREV TILL CONTRA

Stoppar Sovjet militär rapport?

Regeringskansliet sekretessbelägger den kanske mest inträngande svenska analys som gjorts om vår militärpolitiska närmiljö, trots klartecknen från försvarsstaben.

Är det fruktan för främmande makt som får regeringen att censurera krigsriskerna och Nordeuropas ökande militärstrategiska betydelse? Ska svensken finna sig i att de styrande håller honom lyckligt okunnig om de faror som hotar vårt land och vår frihet?

Rapporten, det s k Europaprojektet, är en självständigt svensk analys av de militära förhållandena i vår omvärld. Av de uppgifter som sipprat ut skulle den behandla styrkebalansen mellan Öst och Väst i Centraleuropa och de båda blockens militär operativa principer.

Vissa slutsatser från olika konflikter, bland annat Sovjets invasion av Tjeckoslovakien, redovisas också.

Enligt uppgifter från flera källor är Försvarskommitténs bedömning att det nord-europeiska områdets militärstrategiska betydelse ökat, att riskerna ökat för att Sverige i ett tidigt skede dras in i ett eventuellt storkrig i Europa.

En annan väsentlig slutsats uppges vara att behärskaandet av Skandinavien är en viktig förutsättning för Sovjetunionens operationer vid ett konventionellt krig i Centraleuropa.

Utrikesdepartementet kräver med hänvisning till utrikessekretessen att hela rapporten förblir hemlig. Ändå innehåller den inga hemligheter om det svenska försvaret, bara avancerade analyser av de militära förhållandena i vår omvärld.

Utrikessekretessen innebär i korthet att: Inget skall ut i offentligheten, som kan skada Sveriges relationer till främmande makt.

Anpassning — självcensur — stöveltramp — permittenttag — baltutlämning, Ska historien upprepa sig? Arma omyndigförklarade svensk?

Jag kräver att svenska regeringen slutar upp med hemlighetsmakeriet och öppet redovisar vilka yttre faror som hotar vår frihet och vårt lands säkerhet. *George Norlin*

Min klänning till salu...

Mitt emot där jag bor finns en stor butik med säkert ganska hög hyra — jag vet inte — men butiken heter *Emmaus* — den använder sig av s k ideella krafter i dess egentliga mening — de som arbetar för *Emmaus* får kost, logi och kläder i insamlandet för befrielse-rörelsen som det heter om ANC (man vet inte ens vad förkortningen innebär — bara att det går till Afrika!)

Emmaus får sina prylar och kläder gratis och säljer dem dyrt — vart går pengarna, går de till vapen eller något annat till befrielse-armén — människorna där, de som i likhet med mig varken är moderater eller kommunister, de som bara är vanliga människor, vad får de — bara lidande?

Jag bara ställer frågan. För några år sedan skickade jag kläder, bl a en aftonklänning i

finsk design, för att de skulle komma till nytta. *Tre år senare* känner jag igen min bortskänkta klänning på Älvsjömassan där organisationen *Från Folk till Folk* nu åter skall ha en mäsja med insamlat material...

Jag har åtskilliga säckar med kläder nu igen — men hur skall jag förfara för att dessa skall komma de vanliga människorna, folket, tillhanda?

A. Dahlin

Helt klart är att Du inte skall skänka kläderna till Emmaus, som trots det bibliskt klingande namnet, är en organisation som stödjer kommunistiska rörelser runt om i världen. Flertalet engagerade i Emmaus har en bakgrund i de kommunistiska bokstavssekterna på yttersta vänsterkanten.

Emmaus gör som andra — mer hedervärda hjälporganisationer — att de säljer en del av de klädgåvor de får in och istället för att skicka kläder skickar andra förnödenheter. I Emmaus fall kan man nog inte uteläsa att det blir resurser lediga för vapenköp hos de mottagande organisationerna. Tyvärr finns det alltså inget svar på vart Du skall skänka Dina gamla kläder för att de skall komma direkt till användning i Afrika. Om Du skänker dem till någon hjälporganisation med religiös förankring — t ex Frälsningsarmén — kommer kläderna också sannolikt att säljas i Sverige. Men pengarna används åtminstone på rätt sätt. Redaktionen

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning innehåller sammanfattningar och kommentarer till händelser i världen. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattningar av originalkällan, försävt inte annat markerats med citationstecken.

Arbetskygga journalister

Alla företag som har för många anställda brukar göra ett hederligt försök att hitta arbete åt den överflödiga personalen. Innan man tillgriper uppsägningar.

T o m Sveriges Television har tagit sig för med det. Sedan stora delar av personalen är efter år rullat tummarna i TV-huset — på licensbetalarnas bekostnad — tog sig personalavdelningen för att gå ut och erbjuda den växande marknaden för kommersiella TV-inspelningar (t ex utbildningsfilmer, video för höjellkedjor, butikskedjor osv) sina tjänster. Antagligen hade man upptäckt att de sysslösa medarbetarna hade ett mycket lönsamt extraknäck — ofta på arbetstid, eftersom Sveriges Television inte förmådde sysselsätta alla. Tvärs över gatan från TV-huset ligger det t ex ett kommersiellt TV-bolag, där man inte rullar tummarna. Men där man också gärna lånar in medarbetare från tvärs över gatan när det blir arbets-toppar.

Personalorganisationerna på Sveriges Television har rest sig som en man mot detta "tilltag" från företaget. "Människohandel" kallar man det i flygblad som distribuerats i protest. Fackklubbarna är kontrollerade av vpk-are och socialdemokrater på yttersta vänsterkanten. Grupper som inte bryr sig om verkligheten. Att intäkter och kostnader skall gå ihop t ex.

En källa uppger att bristen på arbetsuppgifter varit så svår inom Sveriges Television och kontrollen så ringa att personer kunnat lyfta lön på företaget över ett år utan att över huvud taget ha arbetat där. De som visat framåtanda har arbetat med andra uppgifter utanför företaget. De som har haft andra böjelser har ägnat sig åt fackligt arbete.

Nu kanske det blir slut på detta. Om TV-ledningen förmår att genomföra de uppsägningar som man försökt undvika med hjälp av den behjärtansvärda men kritiserade "människohandeln".

Konkurrens för lägre mjölkpriser

När regeringen tillkännagav att man skulle dra in på mjölksubventionerna ägnade massmedia ett par dagar åt snyftreportage om hur illa det skulle gå för barnfamiljerna. Ingen gjorde det enkla konstaterandet (som Contra gjort för flera år sedan) att om man

satsar 100 miljoner kronor på mjölksubventioner hamnar det mesta hos bönderna, inte hos barnfamiljerna. Och av de pengar som hamnar hos konsumenterna går naturligtvis bara en del till barnfamiljerna — alla använder ju mjölk mer eller mindre, som dryck eller ingrediens i matlagningen.

Det är då en självklarhet att 100 miljoner som satsas på barnbidrag till sin helhet går till barnfamiljerna, medan bara en liten bråkdel hamnar där om man satsar pengarna på mjölksubventioner.

Man kan nästan tro att regeringen kommit över ett gammalt nummer av Contra när den beslutar att dra ner mjölksubventionerna.

Eftersom regeringen tagit första lektionen om mjölkpriserna ad notam kommer här fortsättningskursen. Lägre priser utan subventioner!

I staten New York är mjölkdistributionen noga kontrollerad. Sedan lång tid har det bara varit fem mejerier som tillåts distribuera mjölk i staden New York. De fem mejerierna samarbetar sedan 1937 i en gemensam kartell — för att hålla priserna uppe. Livsmedelshandlarna hänvisas till ett av mejerierna och kan inte spela ut det ena mejeriet mot det andra — då griper kartellen in. Myndigheterna backar upp de fem mejerierna — ingen får tillstånd om det skulle leda till "förödande konkurrens" i ett område som har ett "tillfredsställande distributionsnät". Följden har blivit att mjölken i staden New York varit 85 öre dyrare jämfört med de ej kontrollerade delarna av staten New

York (priset räknat per liter). Tre gånger har de fem mejerierna dömts för olagliga prisöverenskommelser — men vad tjänar det till när det är mjölkdrickarna till syvende og sist som får betala böterna och hela systemet backas upp av staten?

Mejerierna skyller de höga priserna på de höga distributionskostnaderna i den tätta New York-trafiken.

Men att priserna är onödigt höga visades när *Farmland Dairies* fick tillstånd att sälja mjölk i en av New Yorks fem kommuner, Staten Island, vid årsskiftet 1985/86. Priset sjönk genast med 70 öre litern. "De fem" tvingades följa med och sänka priserna.

Farmland Dairies försökte följa upp framgången med ansökan om försäljningstillstånd också i de fyra andra New York-kommunerna. Utan framgång, ända tills New York Times avslöjade att staten New Yorks guvernör fått kampanjbidrag på 58.000 \$ från de fem mejerierna. Han tvangs då visa sitt oberoende och *Farmland Dairies* släpptes fri även på Manhattan i början av 1987.

I Sverige har jordbrukskooperationens mejerier monopol över hela landet. Fri konkurrens skulle säkert — liksom i New York — kunna hålla mjölkpriserna nere utan att det skulle behöva kosta staten ett öre i mjölksubventioner.

Svensk ungdom i framtiden

Sverige har länge legat i topp när det gäller att ge ungdomen utbildning. Årminstone om man räknar antalet år ungdomarna går i skolan. Beträffande kvaliteten på utbildningen har det som bekant rått delade meningar. Men senast tillgängliga siffror från OECD visar att Sverige numer halkat ner också kvantitativt. OECD:s uppgifter

visar hur stor andel av medlemsländernas 16-, 17-, 18- respektive 19-åringar som går i skolan (eller studerar vid andra utbildningsinstitutioner). När det gäller 16- och 17-åringar hänger Sverige med bra i konkurrensen, när det gäller 18-åringar halkar vi efter ordentligt och när det gäller 19-åringar är siffran för Sverige den lägsta inom OECD!

Nej till Sydafrika-bojkott

Det är socialdemokraternas partitidning *Aktuellt* i politiken som i årets första nummer har en artikel om eventuell bojkott av Sydafrika. Artikelns bygger på en intervju med Bengt Lindgren som är ordförande i metallklubben vid Secoroc i Fagersta. Secoroc säljer bergborrtröstning, där Sydafrika är den största marknaden. En fjärdedel av försäljningen går till Sydafrika. Och en fjärdedel av de anställda skulle sparkas om företaget tvingades sluta att handla med Sydafrika.

Men det är inte bara förlusterna i försäljningsintäkter som skulle betyda något för Secoroc. Om Secoroc skulle sluta sälja i Sydafrika skulle konkurrenterna stärkas. Och den främsta konkurrenten är ett sydafrikanskt företag. Som skulle stärka sin position på världsmarknaden. En svensk bojkott skulle alltså enligt Bengt Lindgren dels försäkra arbetslöshet i Sverige, dels innebära en "förstärkning för det vita kapitalet i Sydafrika".

Bengt Lindgren tillägger att en svensk bojkott skulle göra det betydligt svårare för facket att arbeta i Sydafrika. I svenska företag accepterar man fackets existens, vilket inte alltid är fallet i sydafrikanska bolag.

Nytänkande hos extremister

Sveriges Kommunistiska Parti, f d KFML (ej att förväxla med KPML(r), nuvarande KPML(r)) har lagt ner verksamheten. Under det rödaste 1960-talet bröt sig de rödaste kommunisterna ut ur vpk, som de tyckte blivit alltför borgerligt, bl a genom att byta namn från SKP (Sveriges Kommunistiska Parti) till vpk. Det var de hårdaste stalinisterna som bildade KFML, de som aldrig accepterat Krusjtjev, C H Hermansson och andra "liberaler". Hjärtan för dagen var Kinas diktator Mao Tse-tung.

Under slutet av 1960-talet och början av 1970-talet nådde KFML/SKP stora framgångar, främst genom sin kontroll över de Förenade FNL-grupperna, den aktivistgrupp som synnerligen framgångsrikt slogs för en kommunistisk diktatur i Vietnam och som lyckades få socialdemokrater som Olof Palme och Birgitta Dahl att dansa efter sin pipa (även om socialdemokraterna var noga att formellt hålla sig utanför den kommunistkontrollerade organisationen DFFG—De Förenade FNL-Grupperna anammade man snabbt deras åsikter.)

Vurmen för Kina blev allt större och det som en gång börjat som stalinistiskt blev

snart så Kina-vänligt att man började kritisera Sovjet i anslutning till 1970-talets motsättningar mellan Kina och Sovjet. När maoismen försvann i Kina hängde SKP med och partiet blev snart svenskt nationalistiskt. Partioorganet *Gnistan* publicerade de artiklar som Svenska Dagbladet och Nya Wermlands-Tidningen inte vågade ta in för att de var alltför antisovjetiska. Material om sovjetiska spioner och sovjetisk underminerande verksamhet i Sverige publicerades flitigt i *Gnistan* och i den SKP-närstående *Fib/Kulturfront*.

SKP var en utpräglad intellektuell grupp med sin förankring på universitetsorterna. Ordföranden Bosse Gustafsson blev så småningom professor i nationalekonomi och konverterade till socialdemokraterna.

Flera andra ledande i partiet och dess kringorganisationer tog steget direkt från SKP till moderaterna, kanske inte medlemsmässigt men väl vad gäller röstandet. Flera är idag egna företagare som förespråkar mer kapitalism!

Men i moderorganisationen härskade fortfarande grundläggande socialistiska värderingar. Kombinationen av socialistiska krav och krav på starkare försvar, hårdare tag mot brottslingar, större krav i skolan blev svår att driva mot väljarna. I riksdagsvalet 1979 fick SKP över 10 000 röster. Men i 1982 års val hade man gett upp förhoppningarna att komma in i riksdagen. Bara en handfull röster lades på SKP i riksdagsvalet.

Däremot hade man lyckats skaffa sig ett visst fotfäste i några kommuner, Gällivare och Vallentuna bl a. I valet hösten 1985 fick SKP in medlemmar i kommunfullmäktige i Gällivare, Sigtuna, Vallentuna, Vadstena och Mariestad. Dessutom ingick man i bredare koalitioner som fick plats i fullmäktige i Hammarö och Laxå. Det finns också de som hävdar att Sollentunapartiet skall vara en frontorganisation för SKP.

Hela denna process skedde samtidigt som partiet bara krympte och krympte. Partitidningen *Gnistan* blev allt mindre och kom ut allt mer sällan. Och till slut var de kvarvarande beredda att kasta ut resterna av marxism-leninism och kommunism. "ML" i "ML-Gnistan" krympte så att man nu knappt kan läsa det och nu har man begärt registrering av ett nytt namn på tidningen (Solidaritets-Gnistan) samtidigt som hela partiet lades ned. Ur askan steg dock ett nytt parti upp, Solidaritets-Partiet. Partiledare är en av de få kommunfullmäktigeledamöterna, Jan-Olof Norell i Vallentuna (som i det civila är lärare). En nedläggning och ombildning av partiet sker dock inte smärtfritt. En stor del — mest rätttroga socialister — ställde inte upp för det nya partiet. Det gällde bl a fullmäktigeledamöterna i Mariestad. Och det nya partiets ideologi är svårdefinierad.

Visst finns det klara socialistiska/kommunistiska drag kvar. Så vitt vi har kunnat utläsa vill man t ex lösa frågan om statsskulden genom att konfiskera tillgångarna för dem

som varit så generösa att de lånat ut pengar till staten (genom att t ex köpa obligationer).

Den lätt omdöpta partitidningen *Gnistan* skall framöver komma ut var tredje vecka. Utan någon anställd personal. En av bistra ekonomiska realiteter tvingad återgång till ett idealistiskt stadium. Redaktör för tidningen är Sanna Vestin, välkänd från sin tid som aktivist för kommunism i Vietnam. Så än finns spåren kvar av det som var extremvänsterns flaggskepp kring 1970.

Ett parti med en bakgrund i en annan del av det politiska spektret har också omorganiserats och bytt namn. Det är Framstegspartiet som slagit sig samman med föreningen *Bevara Sverige Svenskt* och bildat *Sverigepartiet*. Framstegspartiet, som absolut inte får sammanblandas med norska *Fremskrittspartiet* eller danska *Fremskridtspartiet*, har varit en helt obetydlig sekt med några tiotal aktiva. Partiet fick 87 röster i riksdagsvalet 1985. Det man främst gjort sig en profil på är att driva en — om möjligt — ännu mer invandrarfientlig politik än socialdemokraterna. För att bredda basen har man nu slagit sina påsar ihop med den betydligt större organisationen *Bevara Sverige Svenskt*. Den organisationen har kanaliserat vissa missnöjda ungdomsgrupper, s k skinheads, intresse för aktivism. Till ledare för det nya partiet valdes Framstegspartiets tidigare ordförande Stefan Herrmann, som är civil-ekonom från Stockholm.

Slut på freden

Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen har länge, i motsats till kommunistkontrollerade "freds"organisationer verkligen arbetat för fred. Men nu har föreningen antagit ett program som innebär ett rejält steg bort från de gamla principerna. Föreningen tänker framöver stödja "befrielse rörelser som tar till vapen av humanitära skäl".

Ungdomsarbetslöshet — en bluff?

LO-Tidningen har gått till angrepp mot en alarmerande utveckling vad gäller arbetslösheten. Ungdomsarbetslösheten är, menar LO-Tidningen, i stor utsträckning självförvillad. Efter intervjuer med arbetslöshetskassorna konstaterar tidningen att ungefär hälften av kassornas anmälda arbetslösa medlemmar har blivit arbetslösa sedan de sagt upp sig själva utan att ha något annat jobb. Man konstaterar att ungdomarna i allmänhet har alldeles för högt ställda krav på vad de skall arbeta med. Det skall helst vara något "kreativt, utvecklande och riskfritt". Genom de generösa ersättningsreglerna för kassorna blir det möjligt att säga upp sig och säga nej. Istället för att som tidigare finna sig i att jobba för att få "mat för dagen" i avvaktan på att drömjobbet skall dyka upp vid ett lägligt tillfälle.

UTLANDS-NYTT

Inflationen i Vietnam

har nu nått upp till en nivå som uppskattas ligga mellan 500 och 1 000 procent per år.

Bulgarisk idrottsman hoppar av — i Turkiet

Naim Suleymanoglu är tyngdlyftare i världsklass. Han tillhörde den turkiska minoriteten i Bulgarien och deltog i det bulgariska laget i VM i Melbourne i slutet av förra året.

Bulgarien har länge drivit en hård kampanj för att "bulgarisera" den turkiska minoriteten. Suleymanoglu hade t ex tvingats byta namn till Sjalamanov. Suleymanoglu kunde berättat att bara i hans region i Bulgarien hade mer än 80 etniska turkar dödats under bulgariseringskampanjen. Det är bättre att vara den siste i Turkiet än att vara hyllad sporthjälte i Bulgarien förklarade Suleymanoglu sedan han tagit sig till Ankara.

Farlig matematik

Professor Naum Meiman, 65-årig rysk jude, har kunnat ge det bästa av sig själv som matematiker, så länge han fick arbeta i sovjetiska vetenskapsakademiens institut för teoretisk och experimentell fysik. Sedan han förlorade sin plats vid institutet är han bara en ensam gammal man, som är tvungen att kämpa för att överleva i en fientlig omgivning.

Professor Meiman utnyttjade omedelbart Helsingforsavtalets undertecknande för att för sovjetiska myndigheter motivera sin ansökan om tillstånd att emigrera. Han förvägrades utresevisum med den sedvanliga motiveringen: hans vetenskapliga arbete kunde ha fått honom insatt i någon stats-hemlighet. Det är samma motivering som den med vilken Andrej Sacharov nekades att åka till Oslo för att hämta Nobelpriset. Med den skillnaden att Sacharov var en av den sovjetiska atombombens fäder, medan i Meimans huvud endast spår av den rena matematikens "hemligheter" kan finnas.

Christer Arkefors

Rätten till polygami!

Ingen kan säga annat än att den nyliberala amerikanska tidskriften Reason driver tesen på icke-inblandning från staten konsekvent. I ett av de senaste numren tar man upp frågan om det är rätt att inkräkta på polygamisters önskan att gifta sig med flera personer. Numrets huvudartikel handlar om mormonen Alex Joseph och hans nio fruar. Alex Joseph är en av alltför mormoner som

Alex Joseph och hans nio fruar.

menar att det är fel av staten att lägga sig i hur många fruar han har och att det var fel av mormonkyrkan att vid seklets början ge efter för statens påtryckningar och acceptera monogami. I mormonkyrkans barndom fängslades flera ledare för kyrkan för månggifte. Brigham Young, mormonkyrkans andre ledare, hade t ex 21 fruar.

Vi nämner diskussionen i USA inte för att vi sympatiserar med tanken utan för att det är en principiellt intressant fråga — hur långt skall staten få ingripa i människors privatliv?

Skriv till Pieter W Botha!

En världsomfattande kampanj har startats för att skriva brev till Sydafrikas premiärminister Pieter W. Botha. Kampanjen går ut på att slå ett slag för den plan för Sydafrikas framtid som presenterats av makarna Leon Louw och Frances Kendall. De har tillsammans skrivit boken *South Africa: The Solution*. (Distribueras i USA genom Simon & Schuster). Boken presenterar en plan med en decentraliserad konfederation av självständiga stater, men med full rörelsefrihet mellan de ingående staterna. I programmet ingår också att den svarta befolkningen skall ges ekonomisk kompensation för de oförrätter den fått lida. Det föreslår man ske

genom att sälja ut statliga företag och statlig egendom och använda intäkterna för att kompensera de svarta. Man skulle därmed skapa grunden för ett fritt kapitalistiskt samhälle med en minimerad statsapparat. Sydafrika idag är ett överreglerat land av närmast socialistisk karaktär, där företagsamhet och entreprenörskap motverkas.

Makarna Louw/Kendall belönades vid Libertarian Internationals möte i Handen utanför Stockholm i höstas med organisationens "Frihetsfackla".

Förslaget har fått stöd av den främste svarte ledaren Gatscha Buthelezi, Zulufolkets ledare och ordförande i organisationen Inkatha, Sydafrikas största politiska organisation.

Louw/Kendalls förslag är en väg undan blodsutgjutelse och undan ett hotande socialistiskt samhälle i ANC-regi. Dra ditt strå till stacken genom att skriva till Mr Pieter W. Botha, Parliament Buildings, Pretoria, Sydafrika.

Föräldrars antisovjetism

Lagens och lagmännens motiv för att frånta föräldrar såväl biologiska som adopterade barn är ofta, inte minst i Sverige, både omänskliga och löjliga. Men det finns märkligheter även i Frankrike. Där bör man akta

sig för att offentligt uttala sig om Sovjetregimen, annars löper man risk att bli klassad som alltför antisovjetisk.

Juliette är tolv år och har mot sin vilja skiljts från sina adoptivföräldrar med just denna motivering. Låt oss se hur det gick till.

Juliettes biologiska föräldrar är sovjetiske Sergej (pilot i Aeroflot) och Jeanne. Efter några års äktenskap begär Jeanne skilsmässa och gifter om sig med fransmannen Lothaire Grossman. Juliette anförtros sina morföräldrar som bor i Minsk. 1980 flyttar Jeanne och Lothaire tillsammans med Juliette från Sovjet till La Queue-en-Brie nära Paris. 1984 mördar Lothaire sin hustru under ett gräll och Juliette lämnas ensam, eftersom Lothaire inte kan ta hand om henne. Som tur är räcker Irina Barbier, fransyska med sovjetiskt ursprung, och en av Jeannes bästa väninnor, ut en hjälpsamt hand. Hon lever själv i ett lyckligt äktenskap med två barn, varav ett är jämngammalt med Juliette. Irina och hennes make adopterar Juliette, som finner sig mycket väl tillrätta.

För bra för att vara sant! På den sovjetiska ambassaden i Paris uppskattar man inte alls denna tingens ordning; en dotter till en Aeroflot-pilot som bor hos flyktingar från Sovjet! Juliettes mormor övertalas av de sovjetiska myndigheterna att åka till Frankrike för att hämta sin dotterdotter. Väl framme och efter att ha träffat Juliette och hennes adoptivfamilj inser hon att det vore grymt att tvinga Juliette att följa med till Minsk, så hon återvänder ensam.

Men den sovjetiska ambassaden gav inte upp så lätt. Nu plockar man istället fram Sergej Konjotjenko, Juliettes far. Han har inte haft kontakt med sin dotter på tio år och är nu omgift med två barn. Han verkar inte särskilt övertygande, knappast intresserad när han dyker upp i sällskap med två tjänstemän från den sovjetiska ambassaden, en advokat och en tolk. Han vill helt enkelt inte ha tillbaka sin dotter utan leva enbart med sin nya familj.

Den 4 november 1986 beslutar en domare i Paris med sina rådmän att Juliette ska flyttas till en social inrättning. Det enda sättet att främja en återförening mellan henne och hennes far, säger domaren, utan att Juliette påverkas av en negativ omgivning, Juliette är desperat och Irina Barbier frågar indignerat sedan när franska domare lyder under Sovjets ambassad. Även invånarna i La Queue-en-Brie är djupt upprörda.

Christer Arkefors

Censur på Malta

1954, tio år innan Malta blev självständigt, genomförde den brittiska kolonialadministrationen regler som förbjöd import av sovjetiska filmer. Douglas Hyde, protestant av födseln, senare kommunist och ännu senare katolik, avslöjade senare som gästtalare hos katolska organisationer att en hel del maltesiska

kommunister genomgått hans kurser när han var kommunistisk lärare. Resultatet av hans undervisning blev att förbudet mot sovjetiska filmer drogs inför domstol, två processer fördes, beslutet att förbjuda sovjetiska filmer avvisades enhälligt av alla instanser.

På den "gamla onda kolonialtiden" misslyckades försöket att införa politisk filmcensur, medan den politiska filmcensuren frodas i det progressiva demokratiska Malta på 1980-talet.

Vi har det direkt från Maltas ovalde premiärminister att filmer vars politiska innehåll kan förväntas störa vänligt sinnade länder (dvs Khabaffi, Kommunist-Kina, PLO och Nordkorea) förbjuds. Dr Abraham Galea, en filmcensur som anpassar sig efter den socialistiska regeringens krav, har sagt att politiskt känsliga filmer bara släpps fria om och när omständigheterna är lämpliga.

FILM

Som bekant finns det få saker som inte har något gott med sig. Och man får tycka vad man vill för övrigt om mänsklighetens krigiska historia, men nog får man konstatera att filmindustrin — och då inte minst Hollywood — hade stått sig ganska slätt om man inte hade haft en uppsjö med krig och andra våldsameriter att basera sina filmer på.

Nu har turen kommit till USAs invasion av Grenada med Clint Eastwoods film *Heartbreak Ridge*. Clint Eastwood spelar en ärrad krigsveteran, som snart ska gå i pension. Han har krigat i både Korea och Vietnam och hans skicklighet att utrota fiender har givit honom mängder av medaljer. Ute i det civila livet har han svårare att anpassa sig. Han tillbringar sin fritid på olika barer, och hamnar ofta i bråk med tillhö-

rande besök i närmaste fyllecell.

Till slut lyckades han bli förflyttad tillbaka till det kompani där han började sin bana. Vid marinkårens rekognoseringspluton. Där tvingas han tampas dels med byråkratiska överordnade som aldrig varit i strid, dels med unga soldater som är mer intresserade av att spela rockmusik än av exercis. Så småningom inser dock både soldater och officerare att det kanske ligger något i hans ortodoxa träningsmetoder. Träningen visar sig komma väl till pass när plutonen får i uppdrag att invadera Grenada.

Jag är personligen inte någon beundrare av Clint Eastwoods skådespelarkonst. En filmskådespelare bör behärska mer än två miner. Men här fungerar det! Kontrasten mellan Clint Eastwoods stele och tyste krigsveteran och de livliga impulsiva personer han möter i sin omgivning ger upphov till en rad komiska incidenter. Clint Eastwood tecknar sitt porträtt med både värme och distans, vilket gör att vår krigsveteran inte blir en stereotyp hjältefigur, utan en människa av kött och blod. Han är ingen Rambo, utan innerst inne en ganska sympatisk person bakom den tuffa masken.

Politiskt formar sig filmen till en hyllning av USAs insatser på Grenada, vilket torde glädja många Contra-läsare. Den avslutande medaljutdelningen, med vajande amerikanska flaggor, blir dock lite väl svulstigt USA-patriotisk, för att vara i min smak. Filmen hade också vunnit på att kortas något. När *Clintan & Co* springer omkring på Grenada med k-pistar blir det faktiskt lite tjatigt.

En varning bör kanske också utfärdas: Den som vill utvidga sitt förråd av amerikanska svordomar och könsuttryck har här sitt lystmäte. Medtag penna och gloschäfte... Andra kanske kan uppfatta filmens väl överdrivna jargong som stötande.

Anders Fjällström

Förryskningen i Baltikum

Allt fler ryssar flyttar till Baltikum. De baltiska ländernas nationella särart försvinner. Samtidigt som stora naturvärden skövlas.

"Sammanhållningen i Sovjetunionen har aldrig varit starkare och fastare än nu. I inget annat land på jorden respekteras de nationella känslorna och människornas värdighet som här," förklarade Leonid Brezjnev vid sitt öppningsanförande vid den tjugofemte partikongressen i Moskva.

Verkligheten är en annan. Aldrig förr har Sovjetunionen haft så stora svårigheter med sina randrepubliker som nu. Från norr till söder jäser missnöjet bland de förtryckta folken.

Ett utbrett missnöje finns i de baltiska sovjetrepublikerna Estland, Lettland och Litauen där problemen med den ryska infiltrationen ökar för varje dag.

De tre staterna lyckades 1918, efter århundraden av ryskt herravälde, slita sig loss och bilda oavhängiga demokratiska republiker, som så småningom utvecklades till ett förbund mellan de tre länderna.

Uppgårelsen mellan Hitlertyskland och Sovjetunionen genom det tysk-sovjetiska vänskapsfördraget förändrade den politiska situationen i Östeuropa. Stalin-Hitler-pakten, som undertecknades den 23 augusti 1939 gjorde det möjligt för Sovjet att utvidga sin intressesfär till de tre Östersjöstaterna. Under hot tvingades dessa att upplåta sina territorier för ryska militära stöddepunkter. 1940 ökade trycket från Moskva och baltregeringarna tvingades "begära" en närmare koppling till Sovjetunionen, som snabbt följdes av total ockupation och staternas inlemmande i det sovjetiska politiska systemet.

I över tusen år hade de baltiska folken väntat på sin frihet från Tyska Orden, svenskar, danskar, polacker och ryssar, som alla omväxlande med våld behärskat de tre länderna (Litauen har dock haft längre perioder av självständighet). I århundraden var Baltikum en permanent krigsskådeplats och en lekboll mellan Öst och Väst.

Sverige teg

Endast 21 år, från 1918 till 1939, varade de baltiska staternas frihet. Under denna korta tid hade de små demokratiska republikerna med en sammanlagd befolkning på cirka 7 miljoner människor, vunnit respekt

och uppskattning i hela världen.

De baltiska folken har sin egen kultur, som varken svenskar, tyskar, finnar eller ryssar kunnat förändra. Folkens livsstil är och förblir västeuropeisk, trots alla främmande makters infiltreringsförsök.

Estland är idag mest utsatt av sina sovjetiska förtryckare. Efter massdeporteringarna 1940 och 1944 av estniska patrioter och antikommunisterna som sändes till slavlägren i Sibirien, företog Stalin nya utrensningar av kvarvarande motståndare till sovjetregimen. Tusentals oskyldiga människor, de flesta arbetare och bönder, kastades i fångelse, mördades eller försvann spårlost. Inget västeuropeiskt land ställde upp på Estlands sida mot terrorn mot ett helt folk. I Sverige var tystnaden total. Den svenska socialdemokratiska regeringen till och med deltog i grymheterna genom att falla undan för sovjetiska påtryckningar och deporterade hundratals estniska soldater som sökt asyl i vårt land. En skam som aldrig går att utplåna.

Ären efter Andra Världskrigets slut följdes av en period av tystnad. Järnridån drogs ner kring de baltiska staterna. Inga främmande besökare tilläts komma in i länderna under de närmaste årtiondena.

Först vid Olympiska spelen 1980, då de olympiska seglingarna förlades till Estlands huvudstad Tallinn, kom landet och folket åter fram i dagsljuset. Inför Olympiaden blomstrade den sovjetiska propogandan. I Västvärlden visades TV-filmer från Sovjetrepubliken Estland. TV-kamerorna koncentrerade sig på vackra naturbilder, parker och städernas praktfulla medeltidshus. Gatorna i Tallinn var rensopade, husfasaderna nyputsade och målade som Potjemkin-kulisser. I de blommande parkerna flanerade välklädda människor. Man fick se snabbbilder på välfyllda livsmedelsbutiker och det fanns inga matköer som i Moskva. För att visa sin humana inställning till religionen visades underbara bilder från den berömda gotiska Domkyrkan. Kamerorna svepte över nya, moderna bostadsområden, men man talade inte om att husen var byggda för inflyttade ryssar.

Ryssar kommer för pengarna

De utländska idrottsmännen, turister och journalister forslades omkring som kollin under olympiadagarna. Alla fick se den yttre glansen kring tävlingarna — ingen såg bakom kulisserna. Hade besökarna fått tillfälle att

(Forts på sid 17)

Elektronisk krigföring

Elektroniken blir allt viktigare i den moderna krigföringen. Genom elektroniska hjälpmedel kan nu robotarna lättare träffa sina mål. Men motmedel uppfinns för att leda robotarna vilse. Framgångar i elektronikutvecklingen blir avgörande för morgondagens militära konflikter.

Fram till medeltiden var det enda vapnet med "fjärrverkan" pilbågen (och dess kusin armborstet). Krig fördes därför i huvudsak man mot man i närstrid med svärd, dolk och lans som viktiga vapen.

I och med krutet ändrades bilden radikalt. Men träffsäkerheten var låg. En förutsättning för att de nya eldvapnen skulle ha någon effekt var att man hade många skyttar som kunde skjuta mot en någorlunda sammanpackad fiende. Alltid träffade någon kula någon fiende. Det tog dock hopplöst lång tid att ladda om och bara en bråkdel av alla kulor träffade sitt mål.

När det gällde tyngre vapen som kanoner var det också här den massiva insatsen av många vapen och stora mål (t ex en stadsmur) som var en förutsättning för att vapnen skulle ha någon effekt.

Robotar sköts på måfå

Under 1800-talets slut kom så vapen med rimlig träffsäkerhet, t ex mauser-geväret. Men den ökade träffsäkerheten fick bara effekt på små och oskyddade mål. När stridsvagnar kom under Första världskriget var det föga mening med den höga träffsäkerheten. Under Första världskriget utvecklades också ett alternativ till vapen med hög träffsäkerhet. Vapen med hög eldhastighet, kulsprutor, som kunde kompensera bristande träffsäkerhet med ett stort antal kulor.

Kulsprutor var dock bara något för vapen riktade mot någorlunda oskyddade mål. För de allt viktigare inslagen i krigföringen, stridsvagnarna, flyget och fartygen, behövdes andra vapen. Vapen som var svåra att få att träffa rätt.

Skott med de vapen som utvecklades mot pansar och flyg kostade alltmer. Tusentals, tiotusentals eller hundratusentals kronor styck. Och ändå missade de flesta. Det var helt enkelt svårt att träffa rätt på snabbt rörliga mål. Aldrig så mycket utbildning och träning kunde inte lösa problemet.

Därför började intresset växa för att utveckla system som ökade träffsäkerheten. När vapnet kostade mer än en miljon kunde det vara värt att komplettera det med bättre träffhjälpmedel, även om de hjälpmedlen

kanske kostade hundratusentals kronor.

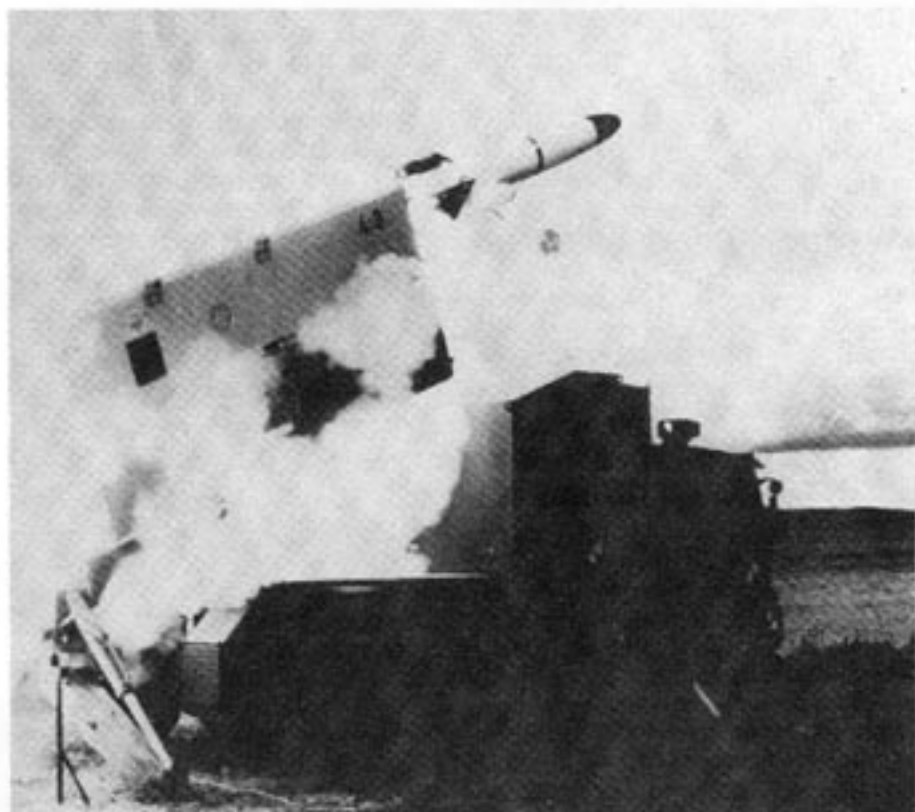
Under Andra världskriget avfyra tyska krigsmakten VI-robotar mot London. De hade ingen målstyrning utan slog helt slumpmässigt med i den brittiska huvudstaden. Meningen var att sprida skräck för den godtyckliga döden som kom från luften. Men det var inte ett effektivt krigsredskap om man ville nå militära mål. Den första roboten med avancerade styrhjälpmedel provades av tyskarna 1944. Det var en pansarvärnsrobot av typen Steinbock som hade försetts med en TV-kamera i nosen. Amerikanerna lanserade också robotar under Andra världskriget. De första användes under striderna om Filippinerna 1944. Man lyckades sänka en japansk jagare.

100 robotar utan träff

Även under Korea-kriget använde sig de amerikanska styrkorna under FN:s flagg av robotar, av typen Sidewinder. Robotarna användes för att bekämpa flygplan, men inte en enda av 100 avfyra robotar träffade sitt mål. Däremot förorsakades en hel del skador på marken, vilket inte var avsikten.

Det var först 1967 som robottekniken gjorde ett ordentligt genombrott i krigföringen. Det var egyptiska patrullbåtar som med sovjetiska robotar lyckades sänka den israeliska jagaren Eilat. Egyptierna sköt tre robotar, men bara en träffade målet. Men det räckte.

De egyptiska luftvärnsrobotarna var dock

Sveriges motsvarighet till den välkända franska Exocet-roboten är RBS15. Här testas en RBS15 från en mobil plattform. För trettio år sedan träffade en robot nästan aldrig ett mål, idag träffar de alla flesta robotarna målet, på grund av den nya elektroniken.

föga framgångsrika. Robotarna av typerna SA2 och SA6 träffade sitt mål vid ungefär var åttionde avfyring. De amerikanska robotar som israelerna hade var obetydligt mer framgångsrika.

Bilden blev en annan under det sk Yom Kippur-kriget 1973. Israelerna hade en helt nyutvecklad robot som kallades Gabriel, som släppte en rad arabiska fartyg. Israel förlorade inga egna fartyg trots att motståndarens fartyg var utrustade med sovjetiska Styx 2B-robotar.

Luftvärnsrobotarna hade ännu inte utvecklats till någon högre grad av träffsäkerhet. Var sextionde arabisk robot träffade sitt mål. De israeliska robotarna sattes aldrig på samma prov, eftersom motståndarens flygvapen till stor del slogs ut redan på marken.

Även under Vietnamkriget användes robotar. Och där hade tekniken utvecklats ytterligare. Särskilt intressant var den amerikanska Shrike-roboten, som hade mål-sökning mot radaranläggningar. Den var så framgångsrik att nordvietnameserna snabbt lärde sig att stänga av sina radaranläggningar när plan med Shrike-robotar närmade sig. Därmed kunde det amerikanska flyget få betydligt bättre operationsmöjligheter.

Ytterligare ett steg i robottekniken togs i samband med Israels invasion av Libanon. De syriska styrkorna i Libanon var rikligt utrustade med sovjetiska robotar av typerna SA-6, SA-8 och SA-9. Israelerna sände in obemannade flygplan som lockfåglar, vilka fick syrierna att koppla på sina radaranläggningar. Därefter slog israelerna till med avfyring av Shrike-robotar som i praktiken slog ut hela det syriska luftväret. Under hela operationen förlorade israelerna bara två flygplan.

Det fätal robotar som syrierna lyckades avfyras bemöttes i huvudsak med olika motmedel. Ett vanligt knep är att släppa ut metallfolie för att förvirra radarbilden och målstyrningen på robotarna. Det finns dock robotar som är värmesökande, och för att bemöta dessa är moderna flygplan utrustade med facklor som släpps för att locka roboten på avvägar. Mot de två förlorade israeliska flygplanen stod 86 arabiska!

Kostnaderna allt högre

Under Falklandskriget uppmärksammades framgångarna för de fransktillverkade argentinska Exocet-robotarna. En flygburen Exocet-robot släppte den brittiska jagaren Sheffield. Exocet-robotarna går på mycket låg höjd över vattnet och riktar in sig på fartyget straxt över vattenlinjen. Sprängladdningen exploderar sedan roboten trängt in i fartyget. Exocet-roboten blev mycket uppmärksam. Men bara sju stycken avfyra under kriget. Tre träffade — och två av träffarna ledde till att fartygen sänktes. Det finns dock motsystem mot Exocet, som britterna dock inte var utrustade med. Frankrike var ju ett vänligt sinnat land och

alltså behövde fartygen inte utrustas med motmedel mot de robotarna...

De engelska luftvärnsrobotarna var utomordentligt framgångsrika under Falklandskriget. 27 robotar avfyra och med dem sköts 24 flygplan ned! Det var amerikanska Sidewinder-robotar som svarade för framgångarna. Sådana robotar finns också i det svenska försvaret.

För att öka träffsäkerheten för robotar har en rad nya metoder utvecklats. Det har gjorts att robotar som långt in på 1960-talet hade mycket begränsad militär effekt har blivit ett verkningsfullt vapen. Men det pågår en ständig kamp om att finna motmedel. Bl a experimenterar man med den sk Stealth-tekniken, som innebär att flygplansformen görs sådan att radareköt minimeras. Ytterligare minskning av radareköt kan uppnås genom att bygga flygplan med en "mjukare" och mer "porös" ytstruktur. För att möta den utvecklingen funderar säkert vapentechnikerna på nästa typ av robot. Men just nu är det robotarna som har övertaget. De kan träffa sina mål med ganska stor sannolikhet.

Baltikum Forts från sid 15

tala med esterna skulle den sovjetiska bluffen ha avslöjats.

Russificeringen av Estland pågår för fullt på alla områden. Tillströmningen av främlingar från det stora Ryssland ökar för varje dag. Invandringen möter hårt motstånd från hela folket. Studenterna i Tallinn och skolungdomen i universitetsstaden Tartu (Dorpat) visade sitt missnöje genom gatudemonstrationer. Slagord mot kommunistpartiet målas på husväggarna. Med hugg och slag ingriper polisen, fängelsedomar avkunnas.

1985 undertecknade fyrtio estniska intellektuella ett öppet brev med anklagelser mot myndigheterna. Brevet sändes till Pravda, som aldrig publicerade det. Brevet uppmanade de ryska makthavarna och myndigheterna i Estland att analysera orsakerna till demonstrationerna i Tallinn. Man beskrev det estniska folkets ångest inför utvecklingen i landet och man bad att immigrationen av andra nationaliteter från Unionen skulle upphöra. Inga åtgärder vidtogs. Istället ökade den ryska propagandan mot Estland. Inflyttningen av ryssar, vitryssar och ukrainare tilltog och följdes av asiater från södra delen av Sovjet.

De nya immigranterna tar över allt mer och den estniska befolkningen trängs undan på alla områden. Den estniska kulturen är i fara. I dag trycks allt färre böcker på estniska språket. I skolorna, som är tvåspråkiga, ökar antalet lektioner på ryska. Den ryska historien och litteraturen får allt större plats på schemat. Kulturorganisationerna leds av ryssar och kulturstipendier delas ut mest till estniska författare som skriver på ryska.

Eftersom det taktiska läget idag är till robotarnas fördel utvecklar man olika tekniker för att lura robotarna att anfälla fel mål. Samtidigt som de riktiga flygplanen byggs för att minska radareköt bygger man obemannade fjärrstyrda miniatyrplan som förses med utrustning som förstärker radareköt. Det finns också elektronisk utrustning som avlyssnar fiendens radarsignaler och sänder egna tillbaka. Sådana kan släppas i kapslar från flygplan, eller släpas på tryggt avstånd efter planen. Avfyra robotar angriper då de små kapslarna istället för flygplanen.

Men den nya tekniken kostar pengar. Utrustning för elektronisk störning till en McDonnell Douglas F-15C kostar ungefär 15 miljoner kronor! Och ett amerikanskt Grumman-plan som specialutrustats för att följa med och störa fiendens robotar kostar ungefär 200 miljoner kronor. Enklare radarvarnare — som talar om för piloten att radar aktiverats mot honom — kan kosta ett par miljoner kronor att installera.

Den materiella standarden sjunker stadigt och den ekonomiska situationen har allvarligt försämrats. För första gången upplever man brist på baslivsmedel — kött, fläsk, smör och bröd. Jordbrukslandet Estland, som alltid varit självförsörjande på livsmedel, har hamnat i nästan samma situation som Polen, som av ryssarna tvingas exportera en stor del av sina baslivsmedel till Moskva och andra städer i Sovjetunionen.

De ryska immigranterna kommer gärna till Estland. De har alla hört talas om republikens höga levnadsstandard, den rikliga tillgången på mat, kläder, skor och kvalitetsmöbler, de moderna våningarna, landets skönhet och fina klimat.

De som kommer har inga illusioner om att bli omtyckta av befolkningen. För övrigt struntar de i esterna. Landet betraktas som en rysk koloni och de inflyttade ryssarna uppträder som kolonins herrar. De lever sitt eget isolerade liv i de nybyggda förorterna och kontakterna med esterna är få eller inga.

Exploateringen pågår för fullt. I norra Estland där stora skifferlager påträffats, ser det en gång sköna kustlandskapet ut som ett månlandskap. Miljöförstörelsen är enorm. När en estnisk biolog och en kemiingenjör i en artikel protesterade arresterades och anklagades de för antisovjetisk propaganda och sovjetfientlighet. De dömdes till två års fängelse. I anklagelseakten stod vidare att de två författarna i ett telefonsamtal med exilester i Stockholm hade förtalat Sovjetunionen och att de hade haft kontakter med utländska journalister. Man hade således avlyssnat samtalet, en ny variant på brott mot Helsingforsavtalet om friare utbyte mellan Öst och Väst. Björn Arrhén

Joseph Goebbels:

"Vi kämpar för socialismen"

Nationalsocialismen var en till sin bakgrund socialistisk rörelse. Och en av de mest medvetna socialisterna var propagandaministern Joseph Goebbels. Dietmar Kröhnert har granskat Goebbels socialistiska uttalanden och politiska insatser för ett socialistiskt samhälle.

Vår kamp mot bolsjevismen är inte en kamp mot, utan tvärtom en kamp för socialismen, en kamp som inspirerats av den djupa övertygelsen att den sanna socialismen bara kan förverkligas om den vulgäraste och mest komprometterade ättlingen av socialismen... först eliminerats... Om vi nationalsocialister från första stunden av vår politiska tanke ända fram till idag har fört en obarmhärtig kamp mot denna världsfara försvarar vi på intet sätt de antisocialistiska intressena och ännu mindre de kapitalistiska intressena.

Joseph Goebbels: Bolsjevismen i teori och praktik, 1936

Ned med kapitalismen

Den 13 juli 1932 gick Bertil Svanström omkring på Berlins gator. Han arbetade som utrikeskorrespondent för Tidningarnas Telegrambyrå, sedan för Svenska Dagbladet och slutligen för Stockholms-Tidningen. Han gav senare ut en bok som heter *Hakkorsets tidevarv*, en bra bok. Där berättar han hur han en dag fick ett flygblad från en national-socialist och i flygbladet stod följande rader: "Det nationalsocialistiska Tredje Riket kommer ej att tolerera någon utsugning av det skapande arbetet. Därför måste den kapitalistiska staten avskaffas. Ned med kapitalismen. Näringslivet skall icke tjäna bank- och börsfurstarna och trust- och koncernkungar och göra det möjligt att suga ut och utarma arbetarna, utan dess uppgift är att försörja det arbetande folket samt garantera dem bistånd och dess allt högre utveckling. Därför ned med dessa utsugare. Ned med den kapitalistiska orättvisan. Fram för en socialt och sedligt rättfärdigare fördelning av vinsten mellan arbetare och arbetsgivare..."

På ett annat flygblad som Bertil Svanström läste hette det: "Hjälp oss nationalsocialis-

ter att bygga upp Tyskland till en folkstat, för vilken socialismen är fundamentet. Välj lista 2... Adolf Hitler."

Socialism utan marxism

Att det fanns starka socialistiska tendenser inom nazistpartiet kan ingen förneka. Men det finns de som menar att Adolf Hitlers socialism bara var en bluff för att lura arbetarna. Men tittar man på partiprogrammet från 1920 så finns följande nationalsocialistiska krav: Införandet av en räntefri penningekonomi, förstäljande av bankerna och storföretagen, vinstdelning för arbetarna i storföretagen, utbyggnad av pensions-systemet, överförande av varuhusen i kommunal ägo och uttyrande av dem till småföretagen, en omfattande jordreform, stopp för markspekulationer; ockrare skulle straffas med döden. Man har ofta sagt och skrivit att den socialistiska inspirationen till nationalsocialisternas tjugofempunktsprogram var

Nationalsocialister över hela världen kämpade för ett socialistiskt samhälle. Ibland i samarbete med kommunisterna.

en bluff. Programmet redigerades i februari 1920 och antogs 1926. Nationalsocialistiska Tyska Arbetarpartiet bytte namn från Tyska Arbetarepartiet för att klart skilja sig från arbetarepartier som inspirerats av marxismen och leninismen. Men det var ett arbetareparti. Det skriver Werner Maser i boken *Der Sturm auf die Republik, Frühgeschichte der NSDAP*. Maser är expert på Adolf Hitler och nationalsocialismen och har forskat i ämnet i trettio år.

De socialistiska idéerna förstärktes mellan 1922 och 1926 under inflytande av bröderna Strasser, som förankrade nationalsocialismen i hela Nordtyskland, sedan rörelsen till att börja med främst verkat i Bayern. Bröderna Strasser stöddes fram till våren 1926 av Goebbels, Richard Ley (ledare för *Tyska arbetarefronten*, DAF, 1933) och av Luetze, Ernst Röhm efterträdare som chef för SA.

Otto Strasser hade sin bakgrund i det socialdemokratiska partiet SPD. Goebbels hade visst samröre med kommunistpartiet "Lenin är min idol" citeras han i *Der Spiegel* nr 46 1986).

Goebbels stödde Ryssland

I januari 1926 antog de nordtyska national-socialisterna i Hannover ett revolutionärt socialistiskt program som innehöll förslag till jordreform, nationalisering av storföretagen och arbetarnas deltagande i företagens ledning, för att proletariatet skulle integreras i nationen. Under hela denna period uppmanade Goebbels till stöd åt Ryssland, som han betecknade som äkta nationalistiskt och socialistiskt (N.S. Briefe 15 november 1925). Han hävdade vidare att marxismen förfalskat socialismen (N.S. Briefe 15 december 1925) och förkunnade i ett stort tal i Königsberg den 19 januari 1926 att endast en allians mellan nationalsocialister och kommunisterna skulle göra det möjligt att nå en lösning på den sociala frågan och upprättande av en

Både Adolf Hitler och Benito Mussolini började sin politiska bana i socialistiska partier med marxistiskt ursprung. Bägges tänkande utvecklades senare i riktning mot en icke-marxistisk socialism. Men socialismen själv ifrågasattes aldrig.

ägande- och förvaltningsocialism.

Goebbels var inte den ende som tänkte liknande tankar på en förening mellan kommunism och nationalsocialism. Ernst Niekisch (1889-1967), som också kom från SPD, och som grundade nationalbolsjevismen, hade samma tankar. August Winning (1878-1956), likaledes från SPD, sympatiserade med tankarna och Moeller van Bruck (1876-1925), som var medlem i National-socialistiska Frihetspartiet, gav ut en bok som heter *Tredje Riket*, där han förespråkar en syntes mellan nationalism och kommunism.

Propagandisten Goebbels hamrade oavbrutet in den tyska socialismens ideologi i det allmänna medvetandet. Den tyska socialismens uppgift var att få slut på det kapitalistiska profitbegäret och befria det tyska folket ur dess slaveri. Det var arbetarnas befrielseära. På andra ställen heter det i *Angriff* (Goebbels tidning) "Vi är ett arbetareparti eftersom vi i de framtida motsättningarna mellan kapitalet och arbetet entydigt ställer oss på arbetarnas sida och alltså är emot kapitalet".

Goebbels övergav senare bröderna Strasser, sedan han ändrat uppfattning om Hitler. 1926 menade Goebbels att Hitler var en borgare som borde uteslutas ur partiet (Der Spiegel nr 46 1986).

Samarbete med kommunisterna

Partiet avstod från Hannoverprogrammet, men antog de 25 punkterna från 1920. Den vänsterinriktade Strasser-fronten höll emellertid sina ställningar. I Sachsen, Hamburg, Berlin, Bremen och vissa delar av Ruhrområdet förblev NSDAP först och främst ett arbetareparti. Men i Berlin slog så småningom Goebbels bröderna Strasser ur brädet och blev Gauleiter (distriktschef). Men som Gauleiter gav Goebbels ut tidningen *Angriff* där han fortsatte att utveckla klart socialistiska och revolutionära tankar.

Det var inte för inte som spårvägsarbetar-

nas strejk 1932 var en gemensam aktion från kommunisternas och nationalsocialisternas fackföreningar. Tillsammans lamslog SA och Rotfront kollektivtrafiken under fem dygn. Man rev upp skenorna och bildade strejkvakter. Arbetsvilliga slogs ned och den nödortfikt organiserade ersättningstrafiken stoppades med våld. Hela den borgerliga pressen skäller som vansinnig på oss noterade Goebbels. Den kallar det för bolsjevism, och ändå fanns det inget annat för oss att göra. Om vi hade stått utanför denna strejk som berör spårvägsarbetarnas mest grundläggande rättigheter, så hade vår ställning hos det arbetande folket börjat vackla. Här har vi än en gång ett enastående tillfälle att visa att vår antireaktionära kurs är allvarligt menad... (Joachim Fest, s 393).

Kollektivorganisation

Först 1930 uteslöt Hitler bröderna Strasser och 1933 övertog nationalsocialisterna makten i Tyskland. Under de första månaderna efter maktövertagandet uppmanade SA-ledaren Ernst Röhm till genomförandet av ett revolutionärt samhälle och skrämde både Reichswehr (försvaret) och de besuttna klasserna. Bertil Svanström ansåg att kärnan i partiet och SA-organisationen var f d kommunister och missnöjda arbetslösa, råbarkade personer aldrig sena att ta till knytnäven, kniven eller revolvern. Hitler lät avrätta Röhm, Gregor Strasser, Kurt von Schleicher (rikskansler 1932) och ättio andra.

Fyra år senare, när makten var säkrad, eliminerades de ledande som var knutna till den traditionella konservativa eliten (von Neurath, von Blomberg, von Fritsch och 16 generaler tvångspensionerades, 44 andra förflyttades och krigsministeriet förlorade sin makt).

För att förstärka partiets makt och statens kontroll över ekonomin inrättades fyraårsplaner (i Sovjet hade man femårsplaner), statliga arbetarorganisationer (Tyska arbe-

tarefronten, DAF), statliga kultur- och nöjesorganisationer (Kraft durch Freude), statliga barndaghem för SS-eliten (Lebensborn), statliga barndaghem för den vanliga familjen (Mutterkreuz och Ehrenbuch für die Deutsche Kinder).

Människorna organiserades kollektivt från vagnen till graven. Ett system som Östtyskland av idag har behållit och utvecklat.

Herman Göring-Werke blev en statlig koncern som ägde järngruvorna och organiserade stålindustrin och verkstadsindustrin. 1938 lade företaget under sig en stor del av industrin i Österrrike. I och med krigsutbrottet 1939 tog staten slutgiltigt hand om ekonomin och i SS-leden dök tanken upp att kombinera den statliga ekonomiska styrningen med koncentrationslägersystemet. Det skulle eliminera varje spår av liberal kapitalism... En tanke som genomfördes.

Dietmar Kröhnert

Källor och litteraturlista:

Yvan Blot: *Socialism och fascism*

Heinz Höhne: *Hitlers SS*

Werner Maser: *Der Sturm auf die Republik*

Lexikon Nationalsozialismus

Joachim Fest: *Adolf Hitler*

Der Spiegel nr 46 1986

Contra nr 3 1981

FRIHETENS RÖST

antisocialistisk
teletidning
Telefon
08-52 48 99

RAD annonser

Välkommen med radannonser. Annonspri-
set är 25:- för högst sex rader. Bifoga betal-
ningen vid annonsbeställningen.

Vem är John Galt? Ring 08-91 31 96 för
besked (kvällstid).

Skrivmaskin med varierad teckenbredd för
prydliga utskrifter. Tidigare använd för att
göra original för Contra. Olivetti Editor 5.
400:-. Tel 08-54 95 52.

Personer med breda och praktiska militära
kunskaper sökes som medhjälpare i nytt
spännande bokprojekt. Tel 08-54 95 52.

Den oberoende fredsrörelsen i Öst

De östeuropeiska staterna har alla sin officiella "freds"-rörelse, ansluten till den kommunistiska frontorganisationen Världsfredsrådet i Helsingfors. Det är organisationer fulla av partifunktionärer som lovprisar Sovjets invasion av Afghanistan som en kraftansträngning för freden... Men det finns också oberoende fredsrörelser, rörelser som i Öst försöker arbeta för fred utan att gå i regimens ledband. En sådan rörelse är inte populär bland de makthavande.

Att vara fredsvän i Östeuropa är en sak. Att bilda en oberoende rörelse för fred är en helt annan sak. Att människor organiserar sig oberoende av staten accepteras inte i Östeuropa. Därför måste de oberoende fredsgrupperna i Östeuropa även försvara sina mänskliga rättigheter. Exempelvis är Östtyskland det enda landet i Östeuropa som tillåter vapenfri värnplikt. I övriga öststater tvingas även de som har religiösa invändningar att bära vapen.

Sovjet

Någon vecka efter invasionen i Afghanistan protesterade ett tjugotal balter. Kvinnogruppen Maria i Leningrad protesterade mot att deras män och söner tvångsrekryterades till kriget. 1981 krävde 38 balter att Baltikum skulle ingå i den nordiska kärnvapenfria zonen. Andra strejkade i protest mot kriget i Afghanistan och de sovjetiska hotelserna mot Polen.

I juni 1982 bildades "Gruppen för att skapa förtroende mellan Sovjet och USA" — förtroendegruppen. FGs första appell slog fast att det viktigaste var att skapa förtroende mellan Sovjet och USA. Flera grupper bildades i andra sovjetiska städer och appellen fick cirka 1 000 underskrifter. En del fängslades. Exempelvis Vadim Jankov — sju års läger och exil, Valerij Senderov 12 år, Vladimir Gersjuni, mentalsjukhus på obestämd tid.

Oleg Radzinskij från FG i Moskva dömdes till 5 års inre exil. Ett vittne berättade att Oleg tio år tidigare, när han var 15 år, hade gjort ett antisovjetiskt uttalande.

5 av de 38 balter som krävde en kärnvapenfri zon i Baltikum arresterades. Fyra dömdes till långa lägerstraff, de var alla ester. Letten Ints Calitis frikändes.

Människor som oberoende av staten arbetar för fred förföljs, fängslas och trakasseras i Sovjet. Fredspristagaren Andrej Sacharov kunde hållas förvisad i Gorkij i

sju år.

Mot den bakgrunden förtjänar den 69 paragrafen i Sovjets grundlag uppmärksamhet: "SSSRs medborgares internationella plikt är att medverka till utvecklingen av vänskap och samarbete med folken i andra länder samt att stödja och stärka världsfreden."

Det är en avgrund mellan ord och handling i Sovjet. Och i den avgrunden har människor hamnat. Människor som vill ha fred.

Östtyskland

Den oberoende fredsrörelsen i Östtyskland är den äldsta och den starkaste i Östeuropa.

1978 infördes "försvars"undervisning i nionde klassen i skolorna. Debatten om detta blev häftig. Många gick med i små fredsgrupper. De flesta inom den lutherska kyrkan. Men de första diskussionerna började redan 1962. Då infördes den allmänna värnplikten. Idag finns cirka 500 s k byggsoldater i vapenfri tjänst. Åran för det tillfaller den lutherska kyrkan, som först och starkast protesterade mot vapentvånget. Och det var grunden till de oberoende fredsrörelserna. De första aktivisterna var just f d byggsoldater.

I november 1980 genomfördes den första alltyska fredlekaden. Slagorden var "Skapa fred utan vapen" och "Svärd till plogbillar". En staty med detta slagords motiv står utanför FN:s egen byggnad i New York — skänkt av Sovjet. Trots det är t o m teckningar av motivet förbjudet på allmän plats i Östtyskland.

Små fredsgrupper tog initiativet och förmådde övertala kyrkan att bli huvudarrangör för ett fredsforum i Dresden 1982. Här erinrade man om de 35 000 civila som avled under bombanfallen 1945. Myndigheterna försökte förhindra fredsarrangemanget, men misslyckades. 5 000 personer deltog.

Sedan 1981 har kristna fredsaktivister kämpat för ytterligare alternativ värnpliktstjänstgöring. Men i mars 1982 beslöts att även kvinnor skulle göra värnplikt. Besvikna kvinnor aktiverade då "kvinnor för fred". Medlemmarna i gruppen har fängslats.

I staden Jena bildades en oberoende fredsrörelse utan religiös anknytning. Många aktivister har fängslats eller blivit utvisade. En aktivist, Michael Blumenhagen, fick t o m sitt hus förstört när han satt i fängelse. Myndigheterna hade kommit på att huset var "felkonstruerat". Senare blev den nu egendomslöse fredsaktivisten värderad i västtyska mark när östtyska staten sålde honom som politisk fånge.

Ungern

I Ungern finns kampanjen mot kärnvapen, ANC, och Fredsgruppen för dialog — dialoggruppen "DG". DG och ANC är de två viktigaste fredsorganisationerna. Bägge är förhållandevis unga som organisationer.

Det officiella fredsrådet och de oberoende grupperna har faktiskt träffats några gånger. Men i december 1982 nekades några oberoende aktivister att åka på en fredskongress i Grekland. Men värre skulle det bli.

I april 1983 bröts idyllen. En fredsrådsdelegation hade fått bakläxa i Sovjet. De oberoende grupperna nekades sedan möjlighet att delta i fredskonferenser i både öst och väst.

När DG själv ordnade ett fredsläger i Budapest i juli 1983 arresterades tjugo aktivister på öppningsdagen. 15 utlännningar utvisades. Man försökte också låta byråkratins kvarnar mala sönder lägerplanerna. Tältplatserna blev plötsligt stängda eller fullbelagda. På ett ställe förbjöds t o m ungrare att tälta — i sitt eget land — de närmaste trettio åren!

DG tvingades sedan att upplösa sig själv. Ledaren för ett oberoende förslag, Gabor Demeszky misshandlades av polisen och

dömdes senare i december 1983 till sex månaders fängelse villkorligt. Han anklagades för polismisshandel.

Fredsvännerna i Östeuropa möter på detta vis en upp och nedvänd argumentation när de fräntas sina rättigheter och trakasseras med ogrundade anklagelser.

Tjeckoslovakien

Här har vi Charta 77 som i grunden är en medborgarrättsrörelse. Nästan all oberoende aktivitet har mer eller mindre anknytning till Charta 77. Så också vad gäller fredsfrågorna. Charta 77 är i praktiken lika mycket en fredsörelse som en medborgarrättsrörelse. Därför har också fredsörelsen i Väst sökt kontakt med fredsaktivisterna i Charta 77. Charta 77 uttalade sig i fredsfrågan första gången den 16 november 1981. Man tog utgångspunkt i "att beträda den väg som stakades ut i Helsingfors 1975".

När myndigheterna i juni 1983 skulle anordna en internationell fredskonferens i Prag blev aktivister i Charta 77 utestängda. De utlovades visserligen inbjudan till överläggningar, men dessa ställdes in med kort varsel.

Oberoende fredsaktivister träffade så utländska besökare i en park i Prag. Mötet

blev kortvarigt. Det skingrades av polisen. Fredskämparna hann dock överlämna ett dokument undertecknat av sexton aktivister. Där konstaterades att fredsfrågan inte kunde drivas av oberoende krafter utan att dessa samtidigt också måste ägna tid för att kämpa för de mänskliga rättigheterna och yttrandefriheten.

Tjeckoslovakiens avsaknad av en renodlad fredsörelse beror på att Charta 77 fyller den funktionen. Friheten och freden är beroende av varandra. Därför kan en medborgarrättsrörelse som Charta 77 bedriva fredsfrågor tillsammans med frihetsfrågor.

Polen

Den polske filosofen Leszek Kolakowski har sagt: "Visserligen är Solidaritet inte någon fredsörelse, men det är en synnerligen fredlig rörelse." Trots att myndigheterna har dödat ett femtiotal arbetare bl a genom att skjuta ihjäl dem, och dödat tusentals andra genom mer indirekta åtgärder, har Solidaritet inte en enda gång tillgripit våld. Den fackliga medborgarrättsrörelsen Solidaritet kämpar för freden genom aktiva icke-våldsmetoder.

När Lech Walesa fick Nobels fredspris var det ett erkännande av Solidaritet som

en fredsörelse, samt en hyllning till icke-våldsprincipen.

Andra grupper som oberoende har aktiverat sig i fredsarbetet är kommittén för samhällligt motstånd och den polska Helsingforskommittén. Även i dessa grupper har aktivister trakasserats.

En ny polsk rörelse är "Frihet och fred". Den har avdelningar i bl Gdansk, Krakow, Warszawa och Wroclaw. Denna rörelse verkar kunna få en bred folklig uppslutning. Den har följande huvudpunkter på sitt program:

1. Myndigheterna måste respektera de mänskliga rättigheterna.
2. Polens nationella oberoende.
3. Kamp mot krigsfaran och kärnvapenhotet.
4. Miljöskydd.
5. Hjälp till de svältande i världen.
6. Kunskapspridning för människans utveckling.
7. Tolerans mellan åsiktsriktningar.

Det blir spännande att följa fredsörelsen "Frihet och Fred". Det är modiga individer som är med. Flera av dem sitter redan i fängelse.

Filip Lundberg

BESTÄLL HÄR:

1) *Postgiro/bankgiro.* Sätt i förväg in beloppet på postgirokonton 85 95 89-4 (i Finland 11 25 82-9, i Norge 1 99 82 77, i Danmark 1 69 06 98). Eller på svenskt bankgiro 261-2638. Ange önskade artiklar direkt på talongen. *Porto tillkommer med 10:- per beställning.*

2) *Check.* Skicka in beställningsedeln tillsammans med en check utställd på Stiftelsen Contra. *Porto tillkommer med 10:- per beställning.*

3) *Kontokort.* Skicka in beställningsedeln och ange Ditt kortnummer. *Beställningsedeln måste undertecknas!* Vi accepterar Köp-kort, EuroCard, MasterCard och Bankkort. Använder Du bankkort måste Du också kryssa för den för detta avsedda rutan. *Porto tillkommer med 10:- per beställning.*

4) *Postförsäkring.* Skicka in beställningsedeln till Contra. Vi sänder varorna mot postförsäkring. *Postförsäkring är det dyraste sättet att beställa. Vi lägger på den verkliga portokostnaden.*

Beställningar över 200:- levereras utan portotillägg. Anges ej betalningssätt skickas beställningen automatiskt som postförsäkring.

Sätt ett kryss här om Du betalar in per giro.
 Medlemskap i Bokklubben Frihetsforum. Sätt kryss här och ange dessutom vilken eller vilka böcker som önskas.

Pristisän gäller fr o m 1987-02-10. Vid omräkning till finska mark dra av 25%, vid omräkning till danska eller norska kronor lägg till 10%.

Contra-tidningar

... Contra, äldre nr per st 10:-
... Contra, prenumeration 59:-
(Vid postförsäkringsbeställning av tidningsprenumeration tillkommer postförsäkringsavgift. Annars ingen portoavgift för prenumeration).

Affischer

... Solzjenitsyn/Sacharov 29:-
... Winston Churchill 29:-
... Sovjet ut ur Östeuropa 9:-
... Hajar Du? gratis

Badhandduk

... ubåtsmotiv 97:-

Bildekaler

... Sverige fritt från socialism 10:-
... I love capitalism 12:-

Böcker

Observerna! Priserna inom parentes avser medlemspriset i Bokklubben Frihetsforum

... Agapov: Ryssland(95:-) 120:-
... Andersson: Rättsst(32:-) 49:-
... Arrabal: Castro (68:-) 78:-
... Barron: Kumbodja (35:-) 49:-
... Barron: KGB (110:-) 130:-
... Beckm: Kärnkraft (30:-) 49:-
... Bukovskij: Fredsr (39:-) 44:-
... Burke: Reflek (63:-) 79:-
... Carlsson: Fänge (39:-) 59:-
... Brinkeb: Byråkr (58:-) 68:-
... Churchill: Försva (59:-) 69:-
... Har freden... (51:-) 59:-
... Hultén: Omaka (58:-) 68:-
... Huyn: Uppmarsch (45:-) 69:-
... Häggm: Komm (39:-) 59:-
... Häggm: Terror (65:-) 79:-
... Iveroth: Samh (24:-) 29:-
... Johansson: Frih (95:-) 108:-
... Karlsson: Dömd (59:-) 69:-

... Kolman: Siste (59:-) 79:-
... Kortjnoj: Antisch (49:-) 59:-
... Küng: Vindens (85:-) 99:-
... Langby: Vällärd (88:-) 98:-
... Leys: Kina (43:-) 59:-
... Nixon: Kriget (48:-) 69:-
... Nixons rammt, tillägg 34:-
... Rydenfelt: Bönder (58:-) 68:-
... Sacharov (69:-) 89:-
... Sanden: Eva (39:-) 59:-
... Solzjenitsyn: Väst (33:-) 39:-
... Sparre: Lägan (44:-) 49:-
... Strauf: Uppror (29:-) 39:-
... Stevenson: Intr (94:-) 108:-
... Sundberg: Mänskl (75:-) 89:-
... Thirshand: 2022 (64:-) 74:-
... Tyranniets triumf 5:-
... Walker: Kina 9:-
... Vittnen från Gulag 25:-

Etiketter

... Sverige fritt, 7 små 5:-
... Sverige fritt, 1 stor 5:-
... Med USA, 10 st 5:-
... Prag 1968 2:-
... etikettark, 24 märken 5:-
... Contra, reklam, 24st gratis
... Frihetens röst, 10st gratis

Kaffekoppar

... Sverige fritt från socialism 50:-

Kuvert

... Lätta bördan, 10st 12:-

LP-skivor

... Sämt som får mig att ilska 59:-
... En sång om friheten 59:-

Nyckelringar

... Svenska flaggan 9:-

Reflexbricka

... Contra reflekterar 15:-

Rockslagsmärken

... Nej till kommunism 5:-
... Sverige-Amerika-märket 5:-
... Svenska flaggan 5:-
... Löntagarfonder, Helknäppt 5:-
... Frihet för Afghanistan 5:-
... ubåtsmärke 5:-
... Sverige fritt från socialism 5:-
... Försva. Fred. Frihet. 5:-

T-shirts

... Sverige fritt från socialism 59:-
... Sänk den! 59:-
... Sverige-Amerika-tröjan 59:-
... Frihet för Östeuropa 49:-
... Contra-tröjan 49:-
Storlekar: 140cl, 150cl, 160cl, XS, S, M, L, XL, XXL och XXXL.

Videokassetter (hyra)

... Attack on the Americas 40:-
... Winston S Churchill II 40:-
... Skattesystemet 40:-

Leveranstid cirka två veckor. Behåll gärna en kopia av Din beställning.

.....
Namn .....

.....
Adress .....

.....
Ortsadress
 Köp-kort/MasterCard/Eurocard
 Bankkort Konto Kredit

.....
Kontokortsnummer .....

.....
Namnteckning .....

**Contra, Box 6082,
102 32 Stockholm
Telefon 08-54 95 52**

BOK-NYTT

Mästerillusionisterna

Ibland ges vi i Väst intrycket att de ledande i Kreml håller på att tappa greppet om länderna i Warszawapakten, eller att hela det kommunistiska systemet är på väg att bryta samman. Sådant gör oss mer avspända gentemot kommunisterna. Den sovjetiske avhopparen Anatolij Golitsyn hävdar att ledarna i Warszawapaktsländerna alltsedan 1957 medvetet iscensatt hela händelseförloppet för att ge Väst en falsk bild av vad som sker i Öst.

Var hela den "demokratiska processen" i Tjeckoslovakien före den sovjetiska ockupationen 1968 bara ett skådespel för att vilselena Västvärlden att tro att "socialism med ett mänskligt ansikte" var möjlig?

Samarbetade Alexander Dubcek i själva verket i hemlighet med de sovjetiska ledarna?

Det finns många märkliga frågor rörande Dubcek-regimen som vi borde ha ställt för länge sedan:

Varför stödde Novotny, som framställdes som Dubceks politiske motståndare, Dubceks nominering till generalsekreterare under ett hemligt sessionsmöte i centralkommittén i januari 1968? Varför följde Dubcek-regimen den redan invanda sovjetiska linjen: Anti-NATO, anti-USA och anti-Israel? När den sovjetiska inmarschen kom, varför välkomnade då ledarskapet ockupationstrupperna med öppna armar?

Golitsyn behandlar inte enbart "demokratiseringsprocessen" i Tjeckoslovakien. Han konstaterar att Jugoslaviens sk neutralitet och självständighet är ännu en front för att lura Västvärlden. När allt kommer omkring är man inte "självständigare" i Jugoslavien än att man intog en starkt anti-amerikansk hållning under Kuba-krisen. Man är heller inte självständigare än att man bröt de diplomatiska förbindelserna med Israel och dessutom under Titos ledning arbetade för att övertala 18 olika afrikanska stater att bryta de diplomatiska förbindelserna med Israel 1973. När allt kommer omkring är Jugoslavien inte "självständigare" än att landet följer den sovjetiska partilinjén.

Detsamma har visat sig gälla Rumänien. Alltsedan landet "befriades" från fascisterna av sovjetiska trupper, har Kreml med sina agenter sett till att landet följt Kremls direktiv till punkt och pricka. De ledare som inte ansetts vara tillräckligt pålitliga har obönhörligen hindrats att ens komma i närheten av några inflytelserika poster. Även om Rumänien på kort sikt kan tyckas gå sin egen väg så är det bara en illusion att tro att

Varför hälsade de sk reformkommunisterna ockupanterna i Tjeckoslovakien välkomna 1968? Var de hela tiden införstådda med Sovjets planer?

några initiativ kan tas utanför det som Kreml tillåter.

Genom att låta det se ut som om Rumänien går sin egen väg går det emellertid att lura till sig lån och krediter ifrån Väst.

Golitsyns stora tes i boken är att fiendskapen mellan Sovjetunionen och Kommunist-Kina är en bluff, en falsk front för att lura Västvärlden, i huvudsak då USA att närma sig den ena, Kina, och genom Kina förse den kommunistiska världen med västerländsk teknologi i tron att man därigenom bygger upp Kina mot Sovjetunionen.

Men genom att göra så bygger man i själva verket upp hela den kommunistiska världen.

Golitsyns teser om att "splittringen" Warszawapaktsländerna emellan och "självständigt handlande" är iscensatta skådespel, regisserade av mästerillusionister i partitopparna, kan beläggas vid åtminstone ett tillfälle i historien. I Sovjet under Lenin på 1920-talet.

Revoltstämningar hängde i luften i landet. Den ena agenten efter den andra skickades ut från Sovjet till Europa för att förleda Europa att tro att kommunismen som system var på väg att bryta samman. Agenterna gav sken av att vara aktiva i antisovjetiska rörelser i Sovjet och vilselade Europa att tro att de antisovjetiska elementen i landet var på väg att ta över makten från Lenin. För att invägga Väst i tron att inga insatser behövdes utifrån.

Rune Westin

Anatolij Golitsyn: *New Lies for Old*.

Och Världen Skälvde

Romanen *Atlas Shrugged* publicerades i USA 1957. Sedan dess har den sålts i cirka sex miljoner exemplar. Det är en ofarlig

gissning att fler amerikaner idag skulle säga om *Atlas Shrugged* att "denna bok har ändrat mitt liv" än om någon annan enskild roman.

En svensk översättning av *Atlas Shrugged* har nyligen utkommit på förlaget Timbro under titeln *Och Världen Skälvde*. Utgivningen kommer nog inte att passera obemärkt. Få romaner har blivit så kontroversiella som *Och Världen Skälvde*.

Och Världen Skälvde är en roman man antingen älskar eller hatar. Men man knappast var likgiltig efter att ha läst den. *Och Världen Skälvde* är en idéroman som utmanar en del av de mest heliga korna i vår kultur. Författarinnan Ayn Rand skrev romanen i den medvetna avsikten att ändra historiens lopp. Det avsåg hon att göra genom att åstadkomma en filosofisk revolution.

I *Och Världen Skälvde* visar Rand vilka de logiska följderna är av våra nuvarande fundamentala, filosofiska premisser. En successiv ekonomisk, politisk och kulturell kollaps, med en återgång till barbariet som slutresultat. Rand visar att denna utveckling beror på de i kulturen-rådande filosofiska premisserna, och att vi kan ändra utvecklingen endast genom att ompröva och förkasta dessa premisser.

Och Världen Skälvde är ett skönlitterärt verk. Det är en mäktig och oemotståndligt hänförande roman. Med episk bredd och sällsynt berättarförmåga skildrar Rand en oförglömlig kamp mellan människor och idéer. Man kan läsa romanen enbart för nöjets skull om man vill. Så har flera miljoner människor redan gjort. Ayn Rands filosofiska idéer och upplyftande livskänsla har de fått på köpet.

Och Världen Skälvdes tema är förnuftets roll i människans existens. Rand visar i romanen att det är förnuftet som människans liv beror på. Rand visar att om människan vill leva ett människovärdigt liv då måste hon uppskatta och slå vakt om sin

dyrbaraste egenskap, *förnuftet* — och hon måste då också uppskatta och slå vakt om den politiska friheten, därför att bara en fri människa kan grunda sitt liv fullt ut på förnuftet. Ayn Rand visar prov på en enastående förmåga att integrera vitt skilda konkreta händelser, deras logiska samband, och idéerna bakom dem för att bevisa sin grundläggande tes.

Handlingen i *Och Världen Skälvde* kretsar kring en strejk. Det är emellertid inte arbetarna som strejkar den här gången. Det är *hjärnarbetarna*, "the men of the mind", som strejkar. Och *Världen Skälvde* visar hur ekonomin och hela samhället kollapsar när de intellektuellt mest produktiva människorna — dvs framförallt kapitalisterna, uppfinnarna och vetenskapsmännen — tröttnar på förtrycket de utsätts för i jämlikhetens namn och lägger av.

Handlingen är en lysande fyndig struktur av oväntade men likväl skoningslöst logiska händelser. Man blir hela tiden överraskad när man läser romanen, men aldrig konfunderad. Spänningen släpper aldrig, trots att *Och Världen Skälvde* är en tegetstensroman på över 1 000 sidor.

Huvudpersonerna i *Och Världen Skälvde* är måsterligt tecknade av Rand. De är sinnrika och oförglömliga. Dagny Taggart är en bländande vacker och intelligent kvinna som driver en järnväg. Hon tvingas utkämpa sina bittraste strider inte mot sina konkurrenter utan mot sitt eget företags styrelse. Francisco d'Anconia är arvtagare till en enorm förmögenhet och är en genial industriman. Men utan någon uppenbar orsak synes han bli en värdelös playboy. Hank Rearden är skapare av ett stålimperium. Men han blir fångad i ett förödande äktenskap och går mot undergången. Ragnar Danneskiöld är en lysande begåvad filosof. Men han väljer att bli laglös pirat.

Karaktärerna i *Och Världen Skälvde* är alla skarpa i konturerna. De är antingen moraliska eller så är de det inte. Ayn Rand förkastar den moderna klichén att det finns inget svart eller vitt, bara olika nyanser av grått. Rand visar i romanen att varje människa skapar sin egen karaktär, och det hon skapar är vad det är. Det goda är gott, det onda är ont, A är A.

Det är nog det som gör att så många moraliskt korrumperade moderna intellektuella hatar Rand och *Och Världen Skälvde*. Den som inte har rent mjöl i påsen får sina skuldskänslor förstärkta av att läsa *Och Världen Skälvde*. Det vänsterinriktade, egalitära, "progressiva" etablissemanget i såväl Amerika som Europa har bekämpat Ayn Rand med förtal, smädelse, förvrängningar, infamiteter — och när allt det inte har lyckats — har de helt enkelt försökt att tuga ihjäl henne.

Likväl har Ayn Rand lyckats bryta igenom. *Och Världen Skälvde* och hennes övriga böcker har sålts i mer än tjugo miljoner exemplar de senaste decennierna. Miljoner

människor har lärt känna hennes idéer och beundra hennes integritet och envishet, trots att etablissemanget nästan utan undantag varit fientligt eller tyst.

Det är ett starkt bevis på att hennes författarskap och filosofi är värd att ta på högsta allvar. Massmedia i Sverige och även i USA nämner nästan aldrig Rands namn. Vederligen finns det *ingen* författare och filosof utom Ayn Rand som har skrivit så bra och viktiga böcker att de köpts och listats av miljoner, men ändå i massmedia behandlats som om hon inte existerade.

Bara ett fåtal tidningar i Sverige har recenserat *Och Världen Skälvde* de senaste månaderna. De flesta recensionerna har varit fientliga. Som ett exempel på hur etablissemanget behandlar Rand kan man ta den recension som Johan Asplund skrev i *Sydsvenska Dagbladet* den 5, 8 och 11 november. Rubriken till den första delen av recensionen är *Världens mest lästa satkärring*. Redan det ger en förning om den intellektuella och moraliska nivån på recensionen. Asplund skriver vidare i recensionen sådant förtal som "Icke desto mindre kan man utnämna *Och Världen Skälvde* till en nietzscheansk tvålopera. Ayn Rand hade knappast, vilket Nietzsche själv krävde, 'idisslat' hans lära om herre- och slavmoralen. Hon slukade den snarare rå."

Förhoppningsvis kommer inte etablissemanget i Sverige att lyckas med att tuga ihjäl eller förtala ihjäl Ayn Rand. Förhoppningsvis kommer publiceringen av *Och Världen Skälvde* att göra Rand mer lättillgänglig för svenskar. Romanen finns nu i de flesta bokaffärer landet runt.

Själv tycker jag att *Och Världen Skälvde* är en av de mest spännande och upplyftande romaner jag någonsin läst. Jag har också genom att läsa denna roman lärt mig en hel del nyttigt om filosofi, om varför människor beter sig som de gör, och om varför världen ser ut som den gör. Och *Världen Skälvde* har vidare gett mig kunskap om vad som behöver göras för att förbättra min egen situation och för att förbättra världen i stort. Minst lika viktigt har romanen förstärkt min vilja att göra det.

Jag är inte alls ensam om att ha upplevt *Och Världen Skälvde* på detta sätt. Att läsa denna roman är ett bra sätt att förena stor nytta med stort nöje.

Henrik Unné
Ayn Rand: Och Världen Skälvde (3 band). Timbro förlag.

De sårbara demokratierna

Jean-François Revel har varit verksam på den franska tidskriften *L'Express* 1966-1981, först som redaktör och sedan som chef. Han har bl a gjort sig känd genom boken *Varken Marx eller Jesus*.

Efter att ha läst hans senast utkomna *De*

sårbara demokratierna anser jag att han har skrivit en av de mest angelägna böcker som utgivits efter andra världskriget.

Den världsomspännande konfrontationen mellan sovjetkommunismen och den fria världen är utan tvekan detta århundrades stora ödesfråga. Utgången av denna konflikt kommer att vara avgörande för demokratiernas, och kanske mänsklighetens, överlevnad.

Samtidigt tycks det inte finnas något världspolitiskt problem som är så svårt att överblicka och förstå för gemene man. Ingen annan central politisk fråga tycks vara så belastad med fördomar, vanföreställningar, desinformation och dimridåer.

Sverige, liksom övriga västliga demokratier, tycks ha en inneboende benägenhet att bortförklara och slåta över sovjetkommunismens successiva expansion över hela världen. Starka krafter inom demokratierna är till och med aktivt verksamma medhjälpare i denna expansion, med eller utan assistans från KGB.

Revel rycker obarmhärtigt undan dimridåerna och analyserar inträngande de mekanismer som gör att demokratierna tycks förutbestämda att stå som förlorare. Från andra världskriget och fram till nu har Sovjet målmedvetet fört kampen på västvärldens planhalva och steg för steg flyttat fram sina positioner. Tjeckoslovakien, Ungern, Polen, Östtyskland, Berlinmuren, Baltikum, Kuba, Vietnam, Angola, Etiopien, Afghanistan är bara några namn i den långa listan.

Matchens spelregler är orättvisa. Ty västvärlden tillåter inte sig själv att stödja demokratiskt tveivelaktiga regimer. Men inga motsvarande krav ställs när sovjetimperialismen stödjer eller uppslukar land efter land.

Med total aningslöshet projicerar demokratierna sitt eget politiska tänkesätt på Sovjet, och missförstår därmed ett system som är helt visensskilt från vårt. Revel lämnar rader av exempel på situationer där västvärldens naivitet medfört att man spelat bort sina kort och gjort eftergifter utan att Sovjet avkrävs minsta motprestation. Den på Jalta utlovade omröstningen i Polen, Berlinmuren och Helsingforsavtalet är bara några exempel.

Den litteratur och de pressartiklar som handlar om frågor som rör konfrontationen mellan kommunismen och demokratierna, och som finns tillgängliga för oss i Sverige, framstår som fragmentariska i jämförelse med den helhetsbild som Revel presenterar. Pusselbitarna faller på plats och perspektivet rättas till. Jag unnar inte någon att missa denna bok!

En viss fransk pratighet, speciellt i inledningen, talrika upprepningar samt en inte helt lyckad översättning ändrar inte helhetsomdömet om denna bok som en av vår tids mest angelägna!

Sven Robach
Jean-François Revel: De sårbara demokratierna. Timbro förlag.

STÖD KAMPEN MOT KOMMUNISTISK DIKTATUR

Runt om i världen kämpar människor med vapen i hand för att befria sig från kommunistisk diktatur. Det sker i Afghanistan, i Nicaragua, i Angola, i Mozambique och i många andra länder.

I en del länder får frihetsrörelserna stöd utifrån med vapen och pengar. Men de allra flesta rörelserna kämpar i ett hopplöst underläge när det gäller resurser att ställa upp mot de sovjetiska ockupanterna och deras marionetter.

Tyvärr har vi i Contra inte möjlighet att själva organisera hjälpsatser för de kämpande folken. Men vi vill till våra läsare förmedla adresser på olika insamlingar, för att göra det möjligt att bidra till olika behjärtansvärda insatser.

Alla svenskar bidrar som skattebetalare till förtrycket i Nicaragua, Mozambique och Angola. Det är SIDA som står för att varje år miljonbelopp skickas till de berörda regimerna. Varje svensk bidrar på det sättet årligen med ett par hundralappar till att befästa förtrycket. För en sann frihetsvän borde det därför vara en minimiinsats att bidra med ett dubbelt så stort belopp till de nicaraguaner, angolaner och mozambiker som kämpar för sina folks frihet.

När det gäller Afghanistan är situationen annorlunda. Där går faktiskt de svenska officiella insatserna i huvudsak till rätt sida. Svenska staten bistår genom Afghanistan-hjälpen motståndskämparna med medicinsk

utrustning och flyktinghjälp. Ungefär en tredjedel av Afghanistans befolkning har flytt till grannländerna, och ytterligare miljoner människor är flyktingar i sitt eget land.

Här nedan följer några internationella hjälporganisationer och deras verksamhet.

Den schweiziska organisationen *Schweizerische Ostinstitut* stödjer flyktingar i Afghanistan. Det sker genom *SOI Hilfsfonds Afghanistan* som har schweiziskt postgiro 30-4474-8. Adressen är Jubiläumstraße 41, CH-3000 Bern 6, Schweiz.

Svenska Afghanistanhjälpen har motsvarande inriktning, men tyvärr finns det en hel del relikter från SKP — Sveriges Kommunistiska Parti — i organisationens bakgrund, vilket får oss att känna viss skepsis. Postgiro 54 34 04-8. Adress Essingeren 90, 112 64 Stockholm.

En insamling som direkt avser vapen till guerillan i Afghanistan organiseras av *Afghan Freedom Fighters Fund*, P O Box 693, Boulder, Colorado 80302, USA. Vi har försökt undersöka om det är lagligt att bidra till en sådan insamling, men inte lyckats få klara besked från tillfrågade jurister. En viss reservation är alltså på sin plats. Vad gäller det moraliskt riktiga i att bidra till insamlingen är det upp till var och en att avgöra.

Den som vill stödja frihetskampen i Kambodja kan vända sig till *Khmer People's National Liberation Front*, c/o Kok Sar, P

O Box 22-25, Ramintra Post Office, Bangkok 10110, Thailand. Man uppger från organisationen att ett bidrag på 10 amerikanska dollar per månad skulle möjliggöra utrustningen av en soldat med två uniformer, marschkängor, strumpor och en hängmat-ta.

För den som vill göra en insats för sina bröder i Centralamerika går det bra att vända sig till *Council for the Defense of Freedom*, Suite 1160, 1275 K Street NW, Washington, DC 20005, USA. Den organisationen arbetar främst med opinionsbildning för ökat amerikanskt stöd till Contras m fl organisationer i Centralamerika. Lyckas den kampanjen kan satsade pengar ge mångdubbelt resultat i hjälp till de förtryckta i Nicaragua.

En organistaion som ger direkt hjälp till flyktingar från kommunismen i Centralamerika är *Refugee Relief International* på 6340 Nelson Street, Arvada, Colorado 80004, USA.

Mer handgriplig hjälp i form av militärt användbar utrustning förmedlas genom *El Salvador/Nicaragua Defense Fund*, 5721 Arapahoe Avenue, Boulder, Colorado 80303, USA.

Contra kommer att dra sitt strå till stacken på opinionsbildningsplanet genom att våren 1987 ge ut en bok av Bertil Häggman om det väpnade motståndet i de kommunistiska länderna. Ytterligare information kommer i nästa nummer av Contra.

CONTRA 3 1987

I nästa nummer av Contra kommer en intervju med Skånepartiets ordförande Carl P. Herslow. Vi skall också få möjlighet att läsa mer om de kämpande frihetsrörelserna i de kommunistiska länderna. Vi skall också granska hur svenska myndigheter försöker manipulera det fria ordet. Dessutom kommer naturligtvis de sedvanliga avdelningarna med nyheter från när och fjärran, bokrecensioner osv.

...kommer i april